

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DIELA 11:26

Antiohija

septembar/oktobar 2020.

broj 167

**ISUS:
POĐITE ZA
MNOM.**

Antiohija nije zamjena za čitanje i
proučavanje Biblije, niti za molitvu i
zajedništvo sa drugim vjernicima, što su
veoma bitne stvari za naš
odnos sa Bogom i duhovni rast.

Molimo vas da imate razumijevanja
ukoliko pronađete greške u Antiohiji.
Ono što ne valja odbacite,
a što je dobro prihvatite i primijenite.

ἀγάπη
AGAPE
NAJUZVIŠENIJA
VRSTA LJUBAVI

ἀγάπη
AGAPE

ANTIOHIJA
SE FINANSIRA
DOBROVOLJNIM
PRILOZIMA
SVOJIH ČITALACA

MOLIMO VAS DA RAZMISLITE
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST
DA FINANSIJSKI POMOGETE
ANTIOHIJU

HVALA

Štampanje i distribuciju ovog broja su podržali i finansijski pomogle
Evandeoska crkva Banjaluka i Evandeoska crkva Doboju.

Izdavač : Evandeoska crkva Banjaluka | **Adresa :** Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž :** 1000 | **Štampa :** Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska :** Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

PROMIŠLJANJA

Isus, sin Navinov, koji stoji pred tobom, ući će tamo. Ohrabri ga, jer će on uvesti Izrael da primi zemlju u posjed.

[Ponovljeni zakon 1:38]

Bog nalaže svojim vjernicima da jedan drugoga hrabre. Nije rekao anđelu: „Gavrilo, moj sluga Isus Navin će voditi moj narod u Hanan, idi ohrabri ga.“

Bog nikada ne čini nepotrebna čudesa. Ako Njegove na-

mjere mogu biti ostvarene na jednostavan način, neće činiti čuda. Gavrilo ne bi bio ni upola tako sposoban za ovaj rad kao Mojsije. Bratsko saosjećanje je dragocjenije od službe anđela. Anđeo brzih krila shvatio bi bolje Gospodnja naređenja nego ljudsku buntovnu narav. Anđeo nije nikada iskusio tvrdoću puta, nije vidio vatrene zmiје, niti je pratio tvrdoglavi narod kroz pustinju kao Mojsije.

Radujmo se što Bog najčešće

pomaže ljudima koristeći ljude i tako stvara vezu bratstva. Ovisimo jedan o drugom, sve više smo vezani i postajemo jedna porodica. Braćo, primite ove riječi kao Božju poruku. Ponašajte se tako da pomognete drugima, naročito da ih ohrabrite.

Razgovaraj sa mladom zabrinutom dušom i u ljubavi joj pomozite ukloniti prepreke sa puta. Ako nađeš iskricu Božje milosti u nekom srcu, klekni na koljena i pretvori je u plamen. Pusti mladog vjernika da otkriva teškoće puta postepeno, ali govori mu o sili koja je u Bogu, o

sigurnosti obećanja, o čarima i radosti zajedništva s Hristom.

Nastoj utješiti žalosne, podiži malodušne. Umornima reci blagu riječ u pravo vrijeme i ohrabri one koji se boje poći putem vjere. Bog te ohrabruje kroz svoja obećanja. Hrist te ohrabruje ukazujući na nebo koje je osvojio za tebe. Duh Sveti te ohrabruje kada u tebi djeluje da činiš ono što On želi. Slijedi svetu mudrost, ohrabri druge prema današnjim riječima razmatranja.

Charles Haddon Spurgeon

Priložila *Estera R.*, Banjaluka

JE LI POSJETA PUSTINJI ZNAK DA SMO STVARNO ZABRLJALI?

Dobro pitanje!

Ne čudi da će se mnogi od nas, kada se nađu usred pustinje, zapitati: „Šta sam pogriješio? Zar sam toliko ražalostio Boga?“

To je pogrešno shvatanje svrhe ili smisla pustinje. U Bibliji, a i kroz istoriju, muškarci i žene su prepoznali boravak u pustinji kao vrijeme pripreme za sudbinu koju imaju u Bogu. Dakle, pustinja nije znak Božjeg odbacivanja već mjesto Njegove pripreme.

Vjerujem da je itekako moguće završiti na suvom i bezvodnom mjestu u životu zbog loših izbora. Koliko god daleko dogurali u tome da ličimo na Isusa, istina je da se i dalje borimo sa grijehom i vrlo lako možemo zabrljati. Zato je lako moguće da nas loše odluke ili niz ne tako dobrih izbora dovede do ponora. Ali evo šta želim reći: Naš je Bog onaj koji oprašta, Veliki sveštenik koji razumije naše slabosti. Zato je prvi korak prema izbjavljenju iz tog ponora ili izlaz iz te samonametnute

pustinje odlazak našem ljubljenom Ocu kojem možemo reći: „Tata, sagriješio sam _____ (popuni prazninu). Molim te, oprosti mi. Kajem se zbog svoga grijeha i od sada ću, po tvojoj milosti, živjeti drugačije.“

Dakle, čak i ako ste se sami doveli u pustinju, izmirite se s Gospodom i pustite ga da postigne ono što želi da bi vas poučio da krenete dalje i što prije izađete iz te pustinje. Naravno, On odlučuje o vremenu. Psalmist kaže: „U tvojoj je ruci vrijeme moje“ (Ps 31:15). Međutim, najvjerojatnije ste u pustinji jer vas Bog tu želi u ovom trenu. Nisu vas vaše pogreške tu dovele. Znam, u neku ruku je onda još teže nositi se s tim. To je jedan od glavnih razloga zbog kojeg pišem ovo – da vam pomognem razumjeti kako Bog gleda na pustinju i koliko je želi iskoristiti da nam pomogne rasti i biti sličniji Isusu!

Morate takođe razumjeti da vas Bog nije doveo u pustinju da bi vas ostavio na milost i nemilost Sotoni i zaboravio na

vas. Prije nego je drugoj generaciji od izlaska iz Egipta bilo dopušteno ući u Obećanu zemlju, Bog ih je podsjetio: "Sjećaj se svega puta kojim te Jahve, Bog tvoj, vodio po pustinji ovih četrdeset godina da te ponizi, iskušša i dozna što ti je u srcu: hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš" (Pnz 8:2).

Dakle, iako su Izraelci stvarno gadno zabrljali i zbog svoje ludosti, nezahvalnosti i pobune proveli mnogo više vremena u pustinji nego što su trebali, Bog im je sve to okrenuo na dobro! Takav je On, i jako mi je drago zbog toga! Zar nije i vama? Ne dajte se zavarati, Gospod ne prestaje raditi na našim životima samo zato što smo u pustinji. On nas *vodi kroz pustinju*. Bez Njega se nikada ne bismo izvukli odande. Pustinja *nije* mjesto gdje nas je Bog odlučio odložiti na neku policu dok nas ne poželi opet upotrijebiti. Naš saosjećajni Otac ne funkcionira tako. Upravo suprotno, pustinja je mjesto i razdoblje u kojem Bog itekako radi na nama.

Možda vam je poznat izraz: „Od drveća ne vidi šumu.“ E pa, slično je sa pustinjom – teško je vidjeti Božje djelovanje kada ste usred pustinje. Jasno moramo istaknuti ovu istinu: pustinja nije mjesto poraza, ba-

rem ne za one koji su poslušni Bogu. Isusa je, oslabljenog zbog gladi, bez ijednog ljudskog bića kojem se može povjeriti ili biti ohrabren, i bez fizičke utjehe ili natprirodnih očitovanja tokom 40 dana, đavo napao u pustinji. Isus ga je porazio Riječju!

Pustinja nije razdoblje u kojem Božja djeca trebaju biti poražena: „Hvala Bogu koji nas u Hristu uvijek proslavlja...“ (2 Kor 2:14).

Dok su Izraelci boravili u pustinji, uznemiravali su ih okolni narodi. Gospod im je rekao da uzvrate. Tako su porazili Amorejce (Br 21:21-25), Midijane (Br 31:1-11) i narode Bašana (Br 21:33-35). Da je Bog htio da budu poraženi, ne bi im rekao da se brane i uzvrate. Iako to nije trebalo biti razdoblje poraza, većina je pomrla do ulaska u Obećanu zemlju. To nije bilo ono što je Bog želio već posljedica njihove neposlušnosti.

Nadam se da ćete u srce pohraniti istinu da pustinja ne dolazi kao znak neodobravanja ili Božje kazne. Niti je mjesto na koje vas Bog želi odvesti da bi vas napustio i potpuno zaboravio. Niti tamo trebamo odustati i prihvatiti poraz!

John Bevere
Iz knjige BOŽJE GDJE SI?

TREĆA ZABLUDA: ISUS JE BIO U KOMI

U skrsno je jutro dvojici svedoka donelo predivan doživljaj - videli su ponovo Isusa. Bio je mrtav, ali sada je živ silom Božijeg života. Grob je prazan, ali ne zato što je neko ukrao leš, već zato što je Otac silom Duha oživeo Sina. Jedan mrtav čovek je vaskrsnuo.

Isus se javljao mnogim svedocima. Videli su njegove rane, ali je bio svojom pojavom neverovatno drugačiji. Ipak, neki se pitaju:

„Kako možemo da budemo sigurni da nije reč o kliničkoj smrti? Možda je Isus zbog gubitka krvi pao u komu, a hladnoća grobnog kamena ga je vratila u život?“

Jovan u svom evanđelju pobija nedvosmisleno ovu mogućnost. On nam četiri puta naglašava da je Isus umro, i to svaki put iz drugačije perspektive.

Prvo, tu je perspektiva onih koji stoje u podnožju krsta i sve to posmatraju. To su Isusova porodica i prijatelji. Primitimo stih 30: „Glava mu tada klonu i on izdahnu“.

Drugo, jedan od vojnika-dželata je imao zaduženje da maljem lomi potkolenice raspetima. Uradio je to dvojici razbojnika, ali ne i Isusu. Zašto? Stih 33 kaže: „Kada su došli do Isusa i videli da je već mrtav, nisu mu slomili noge.“ Ti ljudi su bili stručnjaci za smrt.

Treće, jedan od četvorice vojnika koji su razapeli Isusa kopljem je probio njegov bok. Hteo je da bude siguran da je osuđenik mrtav. Koplje je između rebara prošlo pravo u srce, iz koga je potekla krv pomešana sa ostalim tečnostima tela.

Četvrto, imamo doživljaj Josifa i Nikodima. Oni su uzeli Isusovo telo i na poseban način ga spremili za pogreb. Stavili su ga u novi grob obližnjeg vrta. Da je Isus pokazivao bilo kakve znakove života, ljudi koji su ga svojim rukama spremali za grob svakako bi to primetili.

Bez smrti nema ni ustajanja iz smrti, nema vaskrsenja, pa zato Jovan na više načina svedoči o sigurnom Gospodnjem prestanku života. Zato onaj članak Apostolskog veroispovedanja i kaže: „On je razapet za nas za vladu Pontija Pilata. On je stradao i bio pogreben.“ Da nije bio istinski mrtav ne bi mogao istinski ni da vaskrsne. Van svake sumnje je da se Isusova smrt odigrala pred više pouzdanih i nezavisnih svedoka.

Phil Thrailkil
Iz knjige „Marija“

ISTINU MOŽEMO DA NADJEMO
U BILO KOM SISTEMU VEROVANJA.
BILO KOJOJ RELIGIJI,
ALI NE I SPASENJE.

PHIL THRAILKIL

AGAPE

SVETI DUH U ZAJEDNICI

Jedan karakterističan i važan rezultat prozveden iz prisutnosti Duha Svetog u crkvi se prepoznaje po aktivnom učešću svih članova u životu, slavljenju i službi crkve. U redovnim službama većine hrišćanskih crkvi danas, skoro sve prave inicijative i aktivnosti su poverene samo nekolicini individua. Zajednica kao celina može uzeti učešća u određenim unapred dogovorenim aktivnostima: pevanje himni ili ponavljanje ustaljenih molitvi i odgovora. Mogu takođe postojati jedna ili dve manje, posebno istrenirane grupe, kao što je hor ili orkestar. Ali van ovoga, u većini zajednica, stvarna inicijativa i aktivnost su stavljene u ruke jedne ili dve individue dok se od ostatka zajednice očekuje da doprinesu sa nešto malo više od povremenog „Amin“.

Međutim, ako otvorenog uma ispitamo život i službu rane crkve, kao što je prikazana u Novom za-

vetu, nalazimo da je tamo postojalo aktivno učešće svih vernika u svim službama. Ovo se dešavalo zbog natprirodne prisutnosti i sile Svetog Duha koji je delovao u i kroz pojedinačne vernike.

Darovi su dati Crkvi

Prva tačka koju bi trebalo uspostaviti je da, po novozavetnom šablonu, natprirodni darovi Svetog Duha nisu dati primarno individualnom verniku. Oni su dati – kroz sud pojedinačnog vernika – crkvi ili zajednici kao celini. Stoga, oni ne mogu dostignuti svoju pravu svrhu dok se slobodno ne prikazuju i koriste u životu zajednice.

Ovo je jasno izvedeno iz Pavlovog učenja u 1. Korinćanima 12. U stihovima od 7 do 11 ovog poglavlja, Pavla nabraja devet specifičnih natprirodnih darova Svetog Duha, završavajući rečima: „Sve ovo čini jedan te isti Duh, koji po svojoj volji dodeljuje dar svakom poje-

dincu" (stih 11). Poslednji izraz očigledno ukazuje da su ovi darovi, u prvom primeru dati pojedinačnim vernicima. Ipak, Pavle ne završava tu. U sledećih 16 stihova istog poglavlja (stihovi 12-27), Pavle nastavlja govoreći da je hrišćanska crkva kao jedno telo sa mnogo članova, i upoređuje svakog pojedinačnog vernika sa udom tela, završavajući rečima: „Dakle, vi ste telo Hristovo i delovi tela pojedinačno" (stih 27). Duhovni darovi nisu primarno namenjeni za dobrobit pojedinca već za život i službu cele zajednice.

Ovu istinu je Pavle jasno potvrdio u sledećem stihu: „A Bog je u Crkvi postavio prvo apostole, drugo proroke, treće učitelje; zatim čudotvorce, iscelitelje, pomagače, one sa darom upravljanja, te one sa darom govorenja drugih jezika" (stih 28).

Govoreći ovde o različitim službama i natprirodnim darovima Svetog Duha, Pavle govori da su svi oni dodeljeni od Boga Crkvi. Nisu namenjeni samo za ličnu upotrebu pojedinačnih vernika, već za javno očitovanje u crkvi – zajednici Božijeg naroda kao celine.

Svećnjak

Ova istina je upečatljivo iznesena u kratkoj priči kojom se Isus poslužio u Propovedi na Gori:

„I niko ne pali svetiljku i stavlja je pod mericu, nego na svećnjak,

pa svetli svima u kući" (Mt 5:15).

Dva glavna simbola iskorišćena u ovoj priči su svetiljka i svećnjak. Simbol svećnjaka se može tumačiti kao referenca na Otkrivenje 1:20: „...a sedam svećnjaka su sedam crkava." Kroz celo Pismo, svećnjak se koristi kao simbol crkve ili zajednice.

Simbol upaljene lampe ili svećnjaka se može tumačiti pomoću stiha Priče Solomonove 20:27: „Svetiljka Gospodnja je čovekov dah (duh)." Stoga, upaljena lampa je simbol vernikovog duha, koji je stvoren da gori i sija vatrom Svetog Duha unutar njega. Još jednostavnije, upaljena sveća predstavlja vernika krštenog Svetim Duhom i vatrom.

Vraćajući se na Mateja 5:15, Isus govori da Duhom kršteni vernik s pravom pripada u svećnjak - to jest, u crkvu, zajednicu Božijeg naroda. Sveća pod mericom ili prekrivena praznim sudom je izvan svog mesta i beskorisna je. Kao što upaljena sveća pripada svećnjaku, tako je i Duhom kršten vernik pod obavezom da zauzeme svoje zakonito mesto u zajednici Božijeg naroda. Vernik koji je primio krštenje u Duhu Svetome, ali ne koristi javno svoje darove je kao sveća pod mericom.

Vidimo zatim, iz ovih stihova, da su krštenje u Svetom Duhu i naprirodne manifestacije Svetog

Duha namenjeni da obavljaju aktivnu ulogu u javnom životu i službi zajednice kao celine. Kada se prisutnost i sila Duha Svetog javno manifestuju na ovaj način kroz različite vernike, rezultat je da je ceo život i služba zajednice transformisana. Glavnu odgovornost za služenje i obavljanje službe više ne snose jedna ili dve individue, dok su ostali lenjo pasivni. Upravo suprotno, svaki član zajednice počinje aktivno da učestvuje u službama, i razni vernici služe jedni drugima, umesto da jedna ili dve osobe služe svima sve vreme.

Ovo je šablon na koji Pavle ukazuje kada govori o telu i udovima, i potvrđen je rečima apostola Petra: „Kao dobri upravitelji raznovrsnih Božijih darova, služite jedni drugima darom koji je svako od vas, (raznovrsnom) milošću Božijom, primio. Ko propoveda, neka to čini kao da propoveda same reči Božije. Ko služi, neka to čini snagom koju daje Bog, tako da se u svemu proslavi Bog kroz Isusa Hrista. Njemu pripada slava i sila od sad i doveka. Amin.” (1. Petrova 4:10-11)

Petar ovde govori o milosti koja je raznovrsna (mnogostruka). Božija milost je toliko bogata, toliko raznovrsna, da se različiti aspekti te milosti mogu pokazati kroz svakog pojedinačnog člana u Božijem narodu. Božija milost je toliko bogata da svaki član crkve može pri-

miti posebnu manifestaciju milosti i stoga može imati nešto posebno čime može poslužiti zauzvrat svim drugim članovima. Reči kojima se Petar ovde služi uključuju svakog člana crkve. Niko ne mora biti bez dara ili službe. Petar govori: „Služite jedni drugima darom koji je svako od vas, milošću Božijom, primio.” I opet u sledećem stihu: „Ko propoveda... Ko služi.” Ovde nema indikacija na crkvu od jednog ili dva „profesionalna” i punovremena službenika, dok je ostatak članova većinom neaktivni.

Aktivni članovi

Ova slika crkve sa svakim članom koji je aktivan je potvrđena rečima Pavla: „Naime, na osnovu milosti koja mi je dana, svakome od vas kažem: ne precenjajte sebe, nego mislite o sebi razborito, primereno meri vere koju je Bog dao svakom od vas. Jer, kako u jednom telu imamo mnogo udova, tako nijedan od udova ne obavlja istu ulogu. Jednako smo i mi, iako mnogi, jedno telo u zajedništvu s Hristom, a kao pojedinci, udovi smo jedni drugima. Tako, imamo različite darove po milosti koju smo primili od Boga. Ko ima dar proroštva, neka ga koristi u skladu sa svojom verom; ko ima dar služenja, neka služi; ko ima dar poučavanja, neka poučava; ko ima dar tešenja, neka teši; ko ima dar davanja, neka bude darežljiv, ko ima

dar upravljanja, neka bude vredan; ko ima dar iskazivanja milosrđa, neka bude radostan.” (Rim. 12:3-8)

U ovim stihovima Pavle još jednom upoređuje hrišćansku crkvu sa telom u kome je svaki pojedinačni vernik ud, i naglašava važnost da svaki član bude aktivan. Pavle naučava da je Bog dodelio svakom verniku posebnu funkciju, posebnu službu. Bog je takođe dodelio svakom članu meru vere, dovoljnu da svakog osposobi da uspešno ispuni dodeljenu mu službu. Stoga, novozavetna slika crkve je energično, aktivno telo, u kome svaki pojedinačni ud tačno ispunjava svoju posebnu namenu. Crkva u kojoj jedan ili dva člana imaju aktivnu službu, bila bi prema novozavetnim standardima, kao telo u kom recimo, glava, jedna ruka i jedno stopalo su jaki i aktivni, a ostatak tela je paralizovan i beskorisan.

U 1. Korinćanima 12, Pavle stavlja poseban akcenat na natprirodnu službu datu od Svetog Duha svakom verniku novozavetne crkve. On kaže: „A Duh na svako-

me pokazuje svoje dejstvo radi zajedničke koristi” (stih 7). I opet, povodom devet natprirodnih darova Svetog Duha: „Sve ovo čini jedan te isti Duh, koji po svojoj volji dodeljuje dar svakom pojedincu” (stih 11). Ove reči prosto ukazuju da je izrazita Božija volja za svakog člana crkve da praktikuje duhovne darove – otvorene i javne manifestacije Duha koji prebiva u nama. Ako svi vernici nemaju ove darove koje bi koristili, to nije zato što to Bog zadržava od njih, već zato što se takvi vernici (zbog nemarnosti i nevere) ne trude da uđu u puninu Božije otkrivenne volje za Njegov narod.

Korišćenje darova

U 1. Korinćanima 14:5, Pavle govori: „Hteo bih da svi govorite drugim jezicima, ali još više da prorokujete, jer je onaj koji prorokuje korisniji od onoga što govori drugim jezicima, osim ako ih tumači, da bi crkva mogla da se izgrađuje.” S obzirom ma to da Pavle piše pod inspiracijom Svetog Duha, njegove reči daruju crkvi otkrivenu Božiju volju za sav Njegov verujući narod - da govori

u jezicima i da prorokuje. Ako postoje vernici koji ne uživaju ove darove, to nije zato što je Bog zadržao darove, već zato što ti vernici nisu ušli u puninu svog nasleđa u Hristu. Gospod je rekao Isusu Navinu i narodu u Starom zavetu: „Kad je Isus ostareo i zašao u godine, Gospod mu reče: ...još mnogo zemlje je ostalo da se osvoji” (Knjiga Isusa Navina 13:1). Tako je i sa Božijim narodom pod novim savezom danas. Još mnogo zemlje je ostalo da se osvoji.

U 1. Korinćanima 14:13, Pavle takođe govori: „Zato onaj koji govori drugim jezikom, neka se moli da može da ga protumači.” Prosto rečeno, Božija reč nam ne govori da se molimo za nešto što nije Božija volja za nas da imamo. Stoga, znamo da je Božija volja za svakoga koji govori u jezicima da može i da tumači to što se izgovara. S obzirom da je Pavle već rekao kako je Božija volja za sve da govore u jezicima, takođe je Božija volja za sve da ih tumače.

Opet, u 1. Korinćanima 14:31, Pavle govori: „Svi, naime, možete da prorokujete, jedan po jedan, da

se svi pouče i ohrabre.” Ništa ne može biti jednostavnije od ovoga. U otkrivenoj volji Božijoj je za sve članove crkve da vežbaju duhovni dar proroštva. U ovom uopštenom otkrivenju Božije volje, Pavle stavlja samo dva ograničenja. Ovde, u citiranom stihu, on govori „jedan po jedan”. To znači da bi vernici trebalo da vežbaju ovaj dar po redu, ne više od jednog vernika koji prorokuje u jednom trenutku. Svrha ovoga je očigledna, i nalazi se u nekoliko stihova dalje: da se izbegne zabuna (stih 33).

Drugo ograničenje o praktikovanju dara proroštva je izneseno od strane Pavla malo ranije, u 29. stihu: „Što se tiče proroka, neka govore dvojica ili trojica, a ostali neka prosuđuju.” Pavle ovde ograničava da broj članova koji može koristiti dar proroštva na sastanku je dvoje ili troje. Svrha ovoga je da se služba ne svede na jedan poseban oblik duhovne manifestacije. Vežbanje proroštva ima svoje mesto u službi, ali ne treba da sačinjava celu službu. Služenje Svetog Duha kroz Božiji narod je različitije od samo prorokovanja. Mnogi drugačiji oblici služenja su

potrebni da bi se upotpunila služba.

U ovom stihu Pavle takođe jasno govori da korišćenje dara proroštva se mora testirati, ili prosuđivati. On kaže: „... a ostali neka prosuđuju”. Reč „ostali” na grčkom je u množini i znači „ostali članovi”, ili drugi Duhom kršteni vernici koji su prisutni i sposobni da prepoznaju pravu manifestaciju dara proroštva. Čak i ovde vidimo da Pavle uključuje sve članove. Ne određuje jednog konkretnog profesionalnog služitelja koji bi trebalo da sudi, već su svi vernici odgovorni za ovo.

Ovo se slaže sa onim što Pavle govori u 1. Solunjanima 5:19-21: „Ne sputavajte Duha. Ne prezirite proroštva, nego sve proveravajte, pa što je dobro, zadržite.”

Ova tri stiha su upućena uopšteno hrišćanskim vernicima, i moraju se zajedno sagledavati. Pogrešno je da vernici sputavaju ili odbacuju kretanje i manifestaciju Svetog Duha u svojoj sredini. Takođe je pogrešno da vernici usvajaju stav kritike, prezira ili nevere prema manifestaciji dara proroštva. Sa druge strane, kada se ovaj dar očituje, vernici bi trebalo da ga testiraju svetopisamskim standardima i onda da prihvataju ili zadržavaju ono što je dobro – ono što se slaže sa standardima i šablonima Pisma.

Vidimo da Pavle pažljivo upozorava da se čuvamo svega što može biti lažno ili izvan reda u praktikanju ili očitavanju duhovnih darova. Ipak, i pored ovog uslova, Pavle ponovno i nedvosmisleno naglašava da svi vernici u Crkvi mogu - i trebaju – uživati otvoreno očitovanje duhovnih darova.

Svi doprinose

Koji je rezultat kada se u crkvi slobodno i javno koriste natprirodni duhovni darovi? U 1. Korinćanima 14:26, Pavle opisuje vrstu službe koja je rezultat. On govori: „Šta, dakle, da činimo braćo? Kad se okupljate, svako ima nešto: neko psalam, neko pouku, neko otkrivenje, neko drugi jezik, neko dar tumačenja tog drugog jezika. Neka sve bude na izgradnju.”

Primetite izraz „svako ima nešto” - psalam, pouku, otkrivenje, jezik, dar tumačenja istog.

Uopšteno govoreći, kada se hrišćani okupljaju, dolaze primarno da prime, ne da doprinesu. Dolaze po blagoslov, da prime isceljenje, da čuju propovednika. Ali ovo nije put novozavetne crkve. Tada su se svi članovi okupljali ne da bi samo primili, već i da bi doprineli. Pavle pominje nekoliko mogućih oblika doprinosa.

Psalam bi značio neki muzički doprinos. Ovo može biti proizvod prirodnog talenta ili natprirodnog osposobljavanja od Duha Svetog.

Pouka bi značila sposobnost da se donese neka istina iz pouke Božije Reči.

Jezik i tumačenje uopšteno obuhvata tri dara natprirodnog izgovaranja: jezici, tumačenje i proroštvo.

Otkrivenje obuhvata bilo koji od tri otkrivajuća dara: reč mudrosti, reč znanja i razlikovanje duhova.

Na ovaj način – uglavnom kroz delovanje natprirodnih duhovnih darova – svi članovi imaju nešto čime bi doprineli ukupnom bogoslužnju i službi Crkve. Oni su stoga sposobni da ispune uputstvo dato od Petra: „... služite jedni drugima darom koji je svako od vas, milošću Božijom, primio” (1. Pet. 4:10). Sposobnost članova da uspešno služe jedni drugima je dolazila uglavnom iz činjenice da su i sami primili natprirodne duhovne darove.

Da je njihova sposobnost služenja zavisila samo od obrazovanja

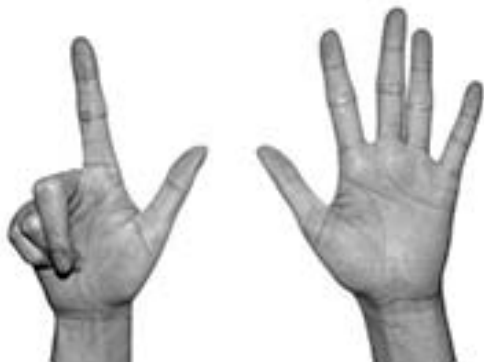
ili prirodnih talenata, mnogi od njih bi bili ono što vidimo danas u većini hrišćanskih crkava. Glavni teret službe bi pao na samo nekoliko članova, a ostatak bi ostao većim delom pasivan ili neaktivan, bez pravih prilika za duhovni izraz ili razvoj.

Jedini izlaz iz ovog ograničenja i frustracije je kroz natprirodnu službu Svetog Duha Crkvi, kada razdeljuje duhovne darove svim članovima individualno, po sopstvenom nahođenju. Na ovaj način, članovi su oslobođeni ili podignuti iznad svojih prirodnih granica u duhovnu stvarnost gde mogu delovati slobodno i deliti zajedno teret celokupne službe. Ovako su svi članovi tela Hristovog uspešno aktivni, a ne samo nekoliko njih koji učestvuju dok su ostali posmatrači. Čineći ovako, telo Hristovo je kao celina sposobno da ispuni dodeljeni mu zadatak.

Derek Prince
Prevela Ivana R.

SEDAM SVJETSKIH ČUDA

Grupu studenata su zamolili da nabroje ono što misle da je danas sedam svjetskih čuda. Iako je bilo nekih razlika, najčešći odgovori su bili:

1. *Egipatske piramide*
2. *Tadž Mahal*
3. *Veliki kanjon*
4. *Panamski kanal*
5. *Empire State Building*
6. *Bazilika sv. Petra*
7. *Kineski zid*

Za vrijeme prikupljanja glasova, profesorica je primjetila da jedna djevojka još nije bila završila.

Upitala ju je da li ima problema sa svojom listom.

Djevojka je rekla:

- Da. Ne mogu se odlučiti, jer ih ima toliko.

Učiteljica joj je rekla:

- Pročitaj ono što si napisala, možda ti mi pomognemo.

Djevojka je oklijevajući pročitala:

- Mislim da sedam svjetskih čuda jesu:

1. *Vidjeti*
2. *Čuti*
3. *Dodirnuti*
4. *Okusiti*
5. *Osjećati*
6. *Smijati se*
7. *Voljeti*

U sobi je nastala grobna tišina.

Stvari koje mi vidimo kao jednostavne i svakodnevne, zapravo su čudesne.

Mali podsjetnik:

Najvrijednije stvari u životu ne mogu se napraviti ili kupiti.

HLEB I MASLO

*I opet ne ostavi sebe neposvedo-
čenog, čineći dobro, dajući nam
s neba dažd i godine rodne, pu-
neći srca naša jelom i veseljem.
(Dela 14,17)*

Stvarno! Ovde apostol Pavle govori o tzv. „Propovedi hleba sa maslom“. Dogodilo se to u maloazijskom gradu Listri. Tamo je Pavle zapao u nespo razume o paganskim žrtvama. Prosto uplašen, ulazi u masu i dokazuje jedinoga, živoga Boga.

„Trebada ga upoznate, jer je vaša srca punio hranom i veseljem!“

Ovo treba da čujemo, ako želimo pravu proslavu Dana zahvalnosti za žetvu. Pavle se ovde izražava nekako čudno. Ne bi li trebalo ovde da piše: „Napunio je vaše stomake hranom?“

U modernom prevodu ovaj tekst glasi: „Bog nam je dao hranu, a naša srca je napunio radošću.“ U grčkom originalu je zaista napisano: „On nas je punio hranom i utehom.“

Šta ovim želi da nam kaže? Kada nam Bog daje svakodnev-

ni hleb to je Njegova briga za naša srca. Svaki hleb sa maslom, koji jedemo, nam govori: „Bogu je stalo do tvoga srca.“ Bar da u nama postoji spremnost da prihvatimo ovu propoved hleba sa maslom. Tada bi svako jelo bilo mala svečanost.

Ali mi imamo tako tvrda i gluva srca, da ovu propoved hleba sa maslom ne razumemo i ne čujemo. Toliko je tvrdo ljudsko srce. Zato je Bog, kome je tako mnogo stalo do nas, dao i sledeći dar da bi nas pridobio. Dao je svoga Ijubljenog Sina, Gospoda Isusa Hrista. Dao ga je u smrt. Za nas.

*Nebeski Oče! Kako Ti je mnogo stalo do nas, izgubljene dece.
Zahvaljujemo Ti za to. Amin.*

Vilhelm Buš

MOLITVA U DUHU

„... moleći se u Duhu u svakoj prilici svakovrsnim molitvama i molbama, i radi toga uvek istrajno bdite i molite se za sve svete...“

Efescima 6:18

Ovde se govori o Svetom Duhu, a ne o ličnom duhu, i nikako o duhu ovog sveta (što je duh antihrista ili sotonski duh). Ako pretpostavimo da su ljudi nanovo rođeni, obraćeni, spaseni (sve su to različiti termini za istu stvar). Znači ovde se govori isključivo vernicima, i to ozbiljnim vernicima. Postoje ljudi koji će samo da budu spaseni, postoje i oni koji će da uzmu Boga ozbiljno i da slede Hrista.

Molitva u Duhu nije rezervisana za bezgrešne, jer njih nema.

Iz života apostola vidimo kako su se oni molili u Duhu (Dela 4:23).

U Delima 2 vidimo kako su ljudi bili ispunjeni Svetim Duhom, u Delima 3 kako su bili vođeni Svetim Duhom, a u Delima 4, kako su molili u Svetom Duhu. Već sam pomenuo da je knjiga Dela apostolskih zapravo knjiga o Svetom Duhu. Mi se ovde fokusiramo na molitvu u Svetom Duhu.

Molitva u Duhu je nešto što se uči, i u čemu rastemo. U Luki 11:1 piše: „Gospode nauči nas kako da se molimo, kao što je i Jovan (Krstitelj) naučio svoje sledbenike...“ Interesantna i značajna je reč koju taj apostol

koristi obraćajući se Hristu; on umoljava i preklinje Gospoda da ih odmah i bez odlaganja nauči kako da se mole! U Efes. 6:18 reč „moleći se“ je pisana u trajnoj ili ponovljenoj radnji, znači nešto što moramo stalno da radimo, a ne samo jednom! Šta je potrebno da znamo, da činimo, kako da živimo da bi smo se molili u Duhu, vidimo iz života apostola.

Najvažnije je da uvidimo da moljenje u Duhu nije formula, jednačina, recitacija, nego je plod predanog života pojedinca! I u stihovima koje slede vidimo karakteristiku njihove predanosti.

Jedna od odlika predanosti je pripadnost zajednici u stihu 23: „...oslobođeni, odoše svojima...“ Ko su u to vreme bili njihovi? Pa crkva. Za te ljude crkva (lokalni skup) je bio deo njihovog života! Sve se odvijalo oko tog skupa vernika; i dobru i u zlu, crkva je bila deo njihovog života, a oni su bili deo crkve! Taj primer vidimo kako ovde tako i kroz celu knjigu! U stihu 24 nam se još jednom, otkriva kako su se „molili jednodušno“. Čovek koji neki skup shvata ozbiljno, on doprinosi jedinstvu tog skupa.

Prvo što su ti ljudi radili bila je molitva. Oni su se okupili da izmole Gospoda da Petar izađe iz zatvora, kao i da slave i zahvale Gospodu kada izašao. Vidimo gde je Bog u našem životu, na osnovu toga koliko brzo se molimo za potrebe i zahvaljujemo za odgovore. Molitveni život je življenje u molitvi, a ne samo odvojeno vreme kada se izmolimo, i to je to! Molitva je mnogo moćnija nego cela armija vojske!

U to vreme, u Jerusalimu, najveća koncentracija moći je bila upravo među vernicima, u „gornjoj sobi“. Ne kod Pilata, ne kod Pretorijanske garde, ne kod kralja Iroda! Ja ne mogu da nadjem u knjizi Dela apostolskih primer da je rimska vojska utišala oluju i spustila vatru sa neba, ili da se zbog njih „... zemlja zatresla i tlo na kome su bili...“ (stih 31). To se dešavalo samo zbog molitve predanih vernika! U Jakovljevoj poslanici 5:16b piše: „... vatrena molitva pravednika može mnogo toga...“

Pomenute molitve su rođene tokom službe, iz službe, i zbog službe Gospodu. Ovde vidimo ljude kako se mole ne da ih Bog izbavi, preseli, ili promeni one

koje ih napadaju, nego da ih osnaži! Čovek koji služi Gospodu imaće za šta da se moli Gospodu i imaće zdravu molitvu. Čovek koji ne služi Gospodu, on se ušuška u svoju zonu komfora, sve mu je lepo i ništa mu ne treba. To je vernik Laodikije! Čovek koji služi Gospodu, iz te njegove službe izniknu stvari za koje se moli, i te molitve su sa ukusom urgentnosti i željom da dobiju svoje uslišenje i odgovore! Čovek koji služi ima zdravu molitvu: on se ne moli da ga Gospod izbavi iz službe ili da mu promeni službu, nego da njega lično promeni i ojača u službi! To je odlika pravog sluga/roba Božijeg! U stihu 29 piše: „Daj svojim slugama da smelo govore reč.“

U 25. stihu piše: „Rekao si Svetim Duhom kroz usta svoga sluga Davida...“ Molitva koja ni-

je zasnovana na Božjoj reči, ona nema veze sa Svetim Duhom i obrnuto! Zašto Božja reč? Zato što u Bibliji imamo otkrovenje Božje volje, a molitva u Duhu nije da mi tražimo da Bog čini našu volju, nego da On sprovede našu volju u nama! U 1. Jovanovoj 5:14,15 je zapisano: „Ako pitamo po Njegovoj volji, On će da usliši...“ Nije pogrešno moliti se za određene stvari u ličnom životu, ali je pogrešno ako je to sve šta se molimo, ako nam Bog samo za to služi. I pogrešna može da bude naša reakcija ako Bog ne učini po našoj volji! Isto tako kada se molimo za druge: da li se molimo samo za ono za što nas drugi pitaju da se molimo, ili nam Bog objavi suštinu stvari pa se molimo za to? Molitva u Duhu je kad smo vođeni Svetim Duhom i predani, pa nam Duh stavi reč u usta i oso-

be koje smo možda zaboravili, stvari za koje nismo znali ali nam je to Duh objavio!

Molitva u Duhu je kada pristupimo Gospodu u svetlu onoga ko je On zaista i kakav je On! U stihu 24. piše: „Gospodaru“, i od te reči dolazi reč *despot*, apsolutni vladar i gospodar sa najvišom moći nad svima! Ta reč je danas u negativnom kontekstu, jer smo kroz istoriju imali vladare koji su tu svoju apsolutnu moć vršili na loš način po druge ljude! Isus je vladar koji vlada na dobrobit drugih, tj. nas ljudi! U Psalmu 2 piše da će Gospod vladati „gvozdenom palicom“, ali Isus je dobronameran, dobar, milosrdan Despot! Ljudi u Bibliji, koji su bili ispunjeni Svetim Duhom, su imali pristup Bogu poput Simeona u Lukinom evanđelju 2:29. On je pre-

poznao Boga kao Stvoritelja svega i vlasnika svega. Isti pristup su imali i Nehemija, David i Isaija (Neh.9:6; Ps.145; Isa.42). Čovek koji je ispunjen Svetim Duhom, vidi Boga kao Tvorca i vlasnika svega. To je važno za nas ,jer kad se molimo, dosta puta se molimo za stvari koje su za nas nemoguće, ali znamo da šta je za nas nemoguće, za Boga je moguće (Luka 18:27). Bog koji je vlasnik svega, kad nam nešto da ili poveri, to nam je dato na upravljanje, a ne da mi to posedujemo! Primeri su posao, novac, stvari...

U stihu 31. piše: „Kada su završili molitvu, zatrese se mesto...“ Molitva u Duhu protrese naš život! Pomeri ga iz temelja, tako da mi nikada više nismo isti.

Dragan Jevremović, Beč

ATMOSFERA U CRKVI

Atmosfera u crkvi treba da bude kreirana od Svetog Duha. Ponekad ljudi pokušavaju da stvore nekakav duhvoan i svet ugođaj u crkvi, na službama i konferencijama. Sveti Duh je na prvom mjestu zadužen za atmosferu u crkvi. Mi kao ljudi treba da mu dozvolimo da je On kreira umjesto da to sami pokušavamo.

Crkva je Božije djelo u ovom svijetu – djelo Božijeg Svetog Duha. Na dan Pentekosta, Bog je izlio obećanog Svetog Duha i tada je nastala Crkva. Ona nije ljudsko djelo, nije ljudska tvorevina ili organizacija. Ljudi su samo instrumenti u Božijim rukama. Ljudi veslaju a Bog je taj koji drži kormilo. Crkva je Njegovo djelo, Njegova tvorevina. Veličina crkve nije važna. Naši standardi nisu i Božiji standardi.

„Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod; nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli.“ (Isaija 55, 8-9)

Brojnost crkve nije neophodna za prisustvo Svetog Duha. Nije neophodna za dobru i zdravu duhovnu atmosferu. Male zajednice takođe mogu da imaju snažno i očigledno prisustvo

Duha. Brojevi ne igraju presudnu ulogu. Na kraju krajeva sve što je veliko, prvobitno je bilo malo.

„Jer ko je prezreo dan malih početaka?“ (Zaharija 4,10a)

Kada čitamo poslanicu Efescima, ne nalazimo toliko ukora kao što je to slučaj u drugim poslanicama, već čitamo o podsticajima za dalji rastu Gospodu, dublje upoznavanje Hrista.

Sve nas to ostavlja sa utiskom da je Efeška zajednica bila zdrava i zrela. Međutim, kada pogledamo u Djelima apostolskim gdje se pominje crkva u Efesu, vidimo da je to zajednica koja se sastojala u početku samo od 12 ljudi. Sve mora prvo da bude malo, pa onda raste i postaje veliko.

Postoje principi raasta i razvoja. Beba dođe na svijet, raste i postane jednog dana čovjek. Rast se dešava postepeno. Plod na drvetu ne sazri preko noći. Tako se i plodovi u našem životu postupno razvijaju. Duhovni plodovi su on što treba da imamo u svojim životima kao hrišćani.

„A plod Duha jeste: ljubav, radost, mir, dugotrpjenje, blagost, dobrota, vjera, krotost, uzdržanje. Za takve nema zakona.“ (Galatima 5,22-23)

Važno je napomenuti da se plodovi i darovi razlikuju. Mnogi

ljudi ne prave razliku između njih. Plodovi su nešto za šta je potrebno vrijeme i postepeno se očituju i razvijaju u našim životima.

Ako se Bog pobrinuo za početak nečega, ako je nešto Njegovo djelo, On će da se pobrine i za završetak. Bog završava započeto. Bog nije kao čovjek, da započne nešto a onda u sred toga da odustane i ostavi nedovršeno. Nije nas doveo dovde da bi nas tek tako napustio i ostavio prepuštene same sebi.

U krizama i problemima mi počnemo razmišljati fatalistički. Zaboravljamo da je Bog uvijek uz svoj narod.

„Ja sam sa vama u sve dane do svršetka vijeka. Amin.“ (Matej 28,20b)

„Kad pođeš preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko rijeka, neće te potpiti; kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti.“ (Isaija 43,2)

Bog je vjeran svojim obećanjima i uvijek će da bude uz nas. Moguće je da mi ostavimo i napustimo Njega, ali ne i On nas. Ponekad izgleda da je Bog daleko od nas i da nas je napustio, posebno u teškim situacijama; bez obzira na sve, On je uvijek sa nama.

Bog je blizu, uz nas, u svom narodu, u svojoj crkvi posebno, iako ona možda prolazi kroz krize i potrebe. Bog je u Crkvi jer je ona Njegovo djelo.

Božija prisutnost, prisutnost Svetog Duha je ono što treba da osjeća u crkvi, u zajedništvu braće i sestara. Sveti Duh je Onaj koji treba da prožima crkvu, da je vodi, da vlada u njoj. Crkva bez Duha Svetoga i ne postoji. Ponekad ljudi vještački održavaju izgled i formu crkve iako Duh Sveti nije prisutan.

Crkva je nastala kada se Duh spustio na učenike. Adam je prvo bio samo hrpa zemlje i blata koju je Bog oblikovao kao ljudsko tijelo, ali je Adam nastao i postao živa duša tek kada je Bog udahnuo svoga Duha u njegovo tijelo. Tako je i Isus sakupio grupu svojih učenika koji su postali crkva tek kada je On izlio i udahnuo u njih svog Svetog Duha.

Ako nema Duha u crkvi, crkva je mrtva. Ono što preostaje je samo grupa ljudi i forma i oponašanje crkve.

Svako drvo se poznaje po svojim plodovima. Crkva se takođe poznaje po svojim plodovima. Crkva u kojoj je Sveti Duh ima plodove i ima darove. Nije važna zgrada, nisu važne prostorije, stolice, niti bilo šta drugo. Ljudi su ti koji su važni, ono što je u njima, atmosfera, imamo li Duha Svetoga u sebi i među nama, Njegove plodove i darove.

Da li smo crkva gdje je Duh Sveti prisutan i može slobodno da radi bez da ga mi ograničavamo i spustavamo?

Branko Erceg, Banjaluka

GOSPOĐA ILI SESTRA

Po završetku fakulteta, Katarina je pokušavala na sve načine da nađe zaposlenje. Kucala je na razna vrata, pisala mnoge molbe, slala svoju biografiju na razne adrese, prijavljivala se na mnoge konkurse, ali iako su odgovori uvek bili vrlo fini, bili su uvek isti: «Ne odgovarate našim zahtevima; ako bude bilo potrebe za nekim sličnim pozvaćemo vas; žao nam je...»

Ljudi oko nje su joj stalno govorili: „Ne odustaj, ponovo pokušaj, mlada si, još imaš vremena, perspektivna si, pametna, život je pred tobom kreni

odmah iznova.“ Nada je rasla svaki put sa novim konkursom, ali se i isto tako rušila. Sada je bila već skroz očajna. Sada je već bila odrasla osoba, a još uvek je živela sa svojim roditeljima. Još dok se školovala, žurila je da što pre završi fakultet i završila ga je sa najboljim ocenama. Nikada nije bila lenja i nepažljiva. Njene kolege sa fakulteta većinom su već imali zaposlenje ili porodicu, a ona je i dalje samo kucala na razna vrata i tražila posao. Bila je bolja studentkinja od mnogih u svojoj klasi, ali ipak nije imala sreće da se zaposli. Šta se desilo? Gde je tu pravda?

Rano jednog majskog jutra, Katarina je sedela u autobusu. Išla je do Beograda. Pregledala je svoja dokumenta koje je želela da preda u jednoj firmi koja je tek trebala da otvori svoje predstavništvo. Trebali su računovođu sa iskustvom. Iskustvo nije imala, ali htela se prijaviti sa nadom da će uspeti da se snađe u poslu samo da je negde zaposle. Malo kasnije kod njenog sedišta zastala je jedna stara baka u iznošenom kaputu i sa ofucanom torbom.

Upitala je polušapatom: „Da li smem sestiti ovde?“

„Naravno, samo izvolite“ - prijatnim glasom odgovorila je Katarina.

„Da vas nešto upitam, gde putujete? I vi do Beograda?“

„Da, i ja do Beograda“, odgovorila je Katarina dok joj je pogled i dalje išao po papirima. Bakica je odmah shvatila da ne treba da smeta mladoj saputnici. Sela je pored nje i počela odmotavati šuškvavi papirić sa bombonom, potrajalo je to samo momenat.

„Mogu li i vas ponuditi?“

„Hvala“ – odgovorila je Katarina.

„Samo izvolite, to mi dala moja gospođa što radim kod nje. Već sam stara i neću još dugo kod nje raditi. To je jako dobra žena, tako mi je žao što ću morati da je napustim, ali nakon toga ću konačno moći malo odmarati.“

„Vi već idete u penziju, a ja još nisam ni našla posao. I vama je već dosta, ali ni meni nije lako. Da vam se predstavim, ja se zovem Katarina.“

„Mene možeš zvati Joška ili teta Joška.“

„Drago mi je“ – ljubazno je odgovorila Katarina.

„A kakvi su vam svi ovi papiri? Kakav posao tražite, kakav posao biste želeli da nađete?“

„Završila sam fakultet, pa sada tražim odgovarajući posao nasprem škole koju sam završila, znate i sami, teška su vremena i jako je teško dobiti posao.“

„Znate šta? Ako ne nađete uskoro posao kakav biste želeli, ja vas preporučim svojoj gospođi, a ona će vas sigurno primiti. Mislim, ako znate domaće poslove po kući. Kuvati nećete, samo peglati, spremati po kući i otići u kupovinu po potrebi.“

„Ali teta Joška, ja tražim posao

u kancelariji, pa ja sam učila 16 godina i sada nakon svega da postanem služavka.“

„Znam, šta biste vi hteli, ali kažem vam, ako ne nađete posao javite mi se, zapišite moj broj telefona.“

Da bi teta Joška bila zadovoljna, upisala je njen broj telefona na listić od bombone a uskoro nakon toga su stigle i do Beograda.

Bio je jul, negde oko večere ,teta Joški je zazvonio telefon.

„Halo!“

„Izvinite, ovde Katarina, da li govorim sa teta Joškom?“

„Da, a s kim ja pričam?“

„Pa kažem vam, sa Katarinom, ona iz autobusa.“

„Iz kakvog autobusa? Vi živite u autobusu?“

„Ne, ne, zajedno smo putovali pre jedno dva meseca istim autobusom do Beograda“, uporno je objašnjavala Katarina.

„Ah, ne znam, ne mogu da se setim, ali recite mi zbog čega vam trebam.“

„Rekli ste mi ako ne nađem posao da vam se javim, a vi ćete

me preporučiti vašoj gospođi kod koje služite.“

Svakog dana je Katarina išla na posao, dani su se ređali, a Katarina je svakog dana bila sve tužnija i tužnija, stalno je plakala pred Bogom i molila se, ali bi joj i ljudi često govorili da će Bog o svemu da se postara. Verovala je u to kada su u pitanju druge stvari, ali nije što se tiče ove stvari. Imala je utisak da je Bog na nju zaboravio. Jednog dana njena gospođa je upitala:

„Katarina, zašto si tako tužna? Šta te muči? Znaš i sama da Bog nikada ne ostavlja poštene na cedilu.“

Katarina joj je u nekoliko crta ispričala svoju muku.

„Ah, molim te ne krivi Boga za ovo! Ti si hrišćanka, čitaš Bibliju i veruješ u sve što tamo piše. Sedni sada ovde, pa ćemo zajedno da pročitamo nekoliko redova iz Biblije moje bake kada smo već sada počeli da govorimo o Bogu.“

Tako su pročitali ovaj stih: „Tako više nisi rob nego sin; ako si sin, onda te je Bog učinio i naslednikom“ (Galatima 4:7).

Još jedno vreme su čitali iz

Biblije. Gospođa je pogledala Katarinu a onda ju je zagrlila i rekla:

„Ja nisam tvoja gospođa ja sam tvoja sestra“, pa su se pomolile zajedno kako je koja znala i umela.

Nije prošlo ni tri meseca od tog razgovora, a Katarina je otišla u posetu svojoj gospođi kada se vraćala iz banke u kojoj je sada bila zaposlena, jer ju je njena gospođa preporučila direktoru jedne banke. Tako je Katarina dobila posao, a kada su je zaposlili bili su sa njom prosto prezadovoljni.

Kada je došla kod svoje bivše gospođe, kod nje je radila već druga služavka. Kada je primila prvu platu, odvojila je deo novca i poslala teta Joški, a uz novce je stavila i jedan papir na kojem je pisalo sledeće: „Draga teta Joška, hvala vam od sveg srca što ste me zaposlili i toliko me usrećili. Katarina“

Kada je pročitala pismo, teta Joška se samo blago nasmejala i prošaputala sebi u bradu: „Znala sam da Bog čuje svaku molitvu. Sada idem dalje da se molim za sledeću mladu osobu.“

Izvor: *Manna*

KO GOD VOLI SREBRO,
SREBROM NEĆE BITI ZADOVOLJAN;
NI ZARADOM ONAJ
ŠTO BOGATSTVO VOLI.
I TO JE PROLAZNO.

KNJIGA PROPOVEDNIKOVA 5:10

AGAPE

ČITAJTE STARI ZAVET !

POGREŠNI RAZLOZI ZBOG KOJIH LJUDI NE ČITAJU STARI ZAVET

Stari zavet treba ostaviti po strani stoga što prihvata stvari koje su u našoj kulturi neprihvatljive

Otpočnimo tako što ćemo se složiti sa onima koji se osećaju uvređenim stavovima i delima kojima obiluje Stari zavet. Neki hrišćani pokušavaju da se izbore sa time tako što na oči stavljaju naočare sa narandžastim staklima, ili kontaktna sočiva koja zamagljuju greh koji je jasno otkriven. Godinama sam takve postupke – želju da se stvari i ljudi prikažu u boljem svetlu nego što jesu – nazivao „pobožna pristrasnost“, čak pobožnost. Tražimo opravdanje za Jonu koji je želeo svoje neprijatelje (čak i njihovu decu i stoku), da vidi spaljene Božjom rukom. Jestira je opisana kao heroina (što je još gore, Mardohej je oslokan kao heroj); iz nekog razloga Nojeminu ne vidimo kao ogorčenu ženu kakva je bila. Lotovu ideju da svoje kćeri da zlim ljudima iz Sodoma neki preskaču što

je brže moguće, baš kao i Avramu nameru da sebe spase tako što za svoju suprugu kaže da mu je sestra. Istina je sledeća: Starozavetni sveti nisu bili onoliko sveti koliko bismo mi voleli da jesu bili. Pogledajte samo neke od navedenih heroja vere u poslanici Jevrejima poglavlje jedanaest (posebno Jevr. 11:31-32). Neke od navedenih nikako ne bih očekivao da ću sresti u nebu.

Zašto Bog nije osudio zle osobe iz Starog zaveta i svoj svet odvojio od njih? Zašto je, kako se čini, odabrao drugačiji put? Verujem da za to postoji nekoliko razloga. Prvi je taj što Stari zavet pošteno portretiše čovekove mane i činjenicu da stvari nisu onakve kakve bi trebalo da budu, zbog čega postoji drugačiji put spasenja od onog koji uspostavlja Zakon, a koji ljudi ne mogu da održe – put spasenja koji nije u ispunjavanju slova Zakona. U poslanici Rimljanima (3:9-26, 9:30-33) Pavle više jasno izjav-

ljuje da niko dobrim delima ne može da se spase, pa ni držanjem Zakona, već isključivo verom u Gospoda Isusa koji je umro zbog greha ljudi i potom vaskrsao. Ponovno dovođenje sveta u ispravno stanje se neće zbiti u Starom zavetu, već jedino pri dolasku Hrista, njegovom žrtvenom smrću, vaskrsenjem i drugim dolaskom na Zemlju (ovo treće tek treba da se dogodi). O svim tim stvarima Novi zavet izveštava sa mnogo više detalja. Evo kako čitamo u Evanđelju po Marku 1:34-38:

„I izleči mnoge koji su patili od različitih bolesti, i izagna mnoge demone, i ne dozvoljavaše demonima da govore, jer su ga znali. A ujutro, dok je još bilo sasvim mračno, usta, iziđe i ode u pusto mesto, te se onde moljaše. I požuri za njim Simon sa svojim društvom, i našavši ga rekoše mu: svi te traže. I reče im: hajdemo drugde u obližnja mesta, da i tamo propovedam; jer za to iziđoh.”

Pošto je Isus iscelio Petrovu taštu i mnoštvo bolesnika (i drugih gledalaca) u ljudima je počela da se javlja nada u isceljenje, ili bar da će videti kako se isceljenja događaju. Mnogi behu isceljeni te večeri, ali kada je svanulo, Isus više nije bio tamo, pa učenici krenuše da ga traže. Mnoštvo se skupilo u iščekivanju još nekih

isceljenja. Zar tada nije bilo pravo vreme da Isus „lansira“ svoju službu tako što će izlečiti još bolesnika u tom mestu? Kada su ga učenici našli, Isus im jasno stavlja do znanja da isceljivanje bolesnika (koliko god to bilo dobro) nije njegova primarna služba. Prvi prioritet njegovog dolaska na Zemlju je objavljivanje Dobre vesti. Zbog toga je i otišao iz sela u kome je bio i nije se vratio da bi iscelio one koji su se okupili i čekali ga.

I tako, Božji osnovni cilj u Starom zavetu nije bio da ispravi svako zlo, nego da otkrije grehe ljudi i njihovu nesposobnost da steknu, da zarade spasenje dobrim delima, čime je pripremao put za dolazak Isusa i Evanđelje. Nepravедnosti i neprikladnosti koje nalazimo u Starom zavetu ističu ljudski greh i potrebu za Božjom milošću. Stoga treba da budemo pažljivi kada molimo Boga da preduzme nešto u vezi sa grehom. Možemo moliti Boga da dođe sa osudom na grešni svet u kome živimo; kao što je, na primer, Jona želeo za Ninivu. To što Bog sa gresima ljudi ne postupa onako kako mi mislimo da bi trebao, odista je velika milost.

„A sadašnje nebo i zemlja istom tom rečju pošteđeni su za oganj i čuvaju se za dan suda i propasti bezbožnih ljudi. Ali ovo jedno da

vam ne bude nepoznato, dragi moji, da je Jedan dan kod Gospoda kao hiljada godina i hiljada godina kao jedan dan. Gospod ne odugovlači obećanje, kao što neki misle da je to odugovlačenje, nego pokazuje svoju strpljivost prema vama jer ne želi da iko propadne, nego da svi dođu do pokajanja. A dan Gospodnji doći će kao lupež; toga dana nebesa će uz snažnu huku proći, a zažarene stihije će se raspasti, i zemlja će izgoreti sa svim delima koja su na njoj” (2. Pet. 3:7-10).

Imajući rečeno na umu, upustimo se u razmatranje nekih specifičnih greha koje, kako se čini, Bog zanemaruje:

Postoje stvari koje čitamo u Starom zavetu, a sa kojima se hrišćani s pravom ne slažu. Zašto je Bog dopuštao ljudima da imaju više žena, pa čak i konkubine? (vidi 2. Sam. 12:7-8). Kako možemo opravdati Avramovu čudnu politiku da Saru predstavi kao svoju sestru (vidi 1. Moj. 20, naročito stihove 11-13) i na taj način je prikaže kao ženu koju može neko da oženi? Kako je Lot mogao da ponudi svoje kćeri device zlim ljudima grada Sodoma (vidi 1. Moj. 19:1-8)? Kako je uopšte moguće opravdati Levita koji je

svoju konkubinu ostavio da je zli ljudi zlostavljaju, a potom je njeno telo isekao na dvanaest delova i te delove poslao širom Izraela?

Što se tiče imanjanja više od jedne supruge, reći ću sledeće: U Starom zavetu poligamije nije bila striktno zabranjena, kao što je to slučaj u novom zavetu (vidi 1. Tim. 3:2 i 12, 5:9; Tit 1:6). Ono što u Starom zavetu vidim i što bi iz toga trebalo da naučimo, jeste činjenica da se posedovanje više žena nije dobro završavalo. Ipak Bog se postarao za sve probleme koji su se iz toga izrodili. Prosto, monogamni brak nije bio na vrhu njegove liste prioriteta. Sve do dolaska Hrista u naš svet i rođenja Crkve, mi nismo ni imali pravi model braka – Hrista i Crkve (vidi Ef. 5:22 i dalje).

Postoji veći broj stvari u Starom zavetu koje su za našu kulturu potpuno neprihvatljive, toliko neprihvatljive da ljudi odbacuju kompletan Stari zavet. Razmislimo o tri takve neprihvatljive (politički neispravne) stvari.

Starozavetna definicija razlike između muškog i ženskog pola, kao i zabrana određenog seksualnog ponašanja. (Reč perverzija –

nalazi se u 3. Moj. 18:23 – odnosi se na nešto što je neprikladno i neprihvatljivo.)

Biblija izjavljuje da je Bog stvorio ljudski rod, kako muškarce tako i žene, i da su oni stvoreni po Božjem obličju On je odredio različite uloge muškarcima i ženama i definisao prikladan odnos (vidi 1. Moj. 1:26-27; 3. Moj. 18:23; Rim. 1:26-27). On je odredio razliku između odgovornosti Adama i Eve nakon pada u edemskom vrtu, kao i posledice koje će zbog tog pada snositi svi ljudi (vidi 1. Moj. 3).

Bog objavljuje da homoseksualnost i zverstvo ne samo da su gresi, već i da su potpuno protivni ljudskoj prirodi. Istina je da sve više današnjih vlada takvo ponašanje proglašava legalnim, zbog čega se sve više prihvata kao nešto normalno, ali Biblija to proglašava grešnim i neprirodним. Takođe, objavljuje božansku kaznu. (vidi Rim. 1:24-27). Neće proći mnogo vremena i hrišćani će možda morati da plate visoku cenu zato što takvo ponašanje nazivaju grehom – kao i zbog mnogih drugih grešnih ponašanja: ponosa, pohlepe i

sl. (vidi Rim. 1:22-32). Moj prijatelj Frid Smit ima običaj da kaže: „Trebalo bi napraviti razliku između greha i zločina. Postoje gresi koji nisu zločin, i postoje zločini koji nisu greh.“

Istinitost ove izjave postaje sve očiglednija, kako u našoj zemlji tako i izvan nje.

Na robovlasništvo se u našem društvu gleda kao na neoprostivi greh, pa pošto je, kako se čini, ono bilo prihvaćeno od strane Starog zaveta, neki na njega, na Stari zavet, gledaju kao na moralno manjkav i uvredljiv.

Razmislimo o rečenom za trenutak. Istina je da Bog beše dopustio Izraelcima da imaju robove. Takođe je istina da je robovlasništvo bilo gotovo univerzalno prihvaćeno u starozavetna vremena (u nekim delovima sveta prihvatljivo je čak i danas). Takođe je istinito da Stari zavet pretpostavlja da ropstvo (kao i mnoge druge dobre stvari – brak na primer) mogu biti zloupotrebljeni, čak teško zloupotrebljeni. U takvim slučajevima, nažalost, imamo samo još jednu potvrdu grešnosti roda ljudskog.

Bog nije pasivan niti trajno do-

pušta takva zla. Razmislite o o-
nome što Bog o ropstvu kazuje u
Starom zavetu: „Ako se stranac
nastani sa tobom u vašoj zemlji,
nemojte ga zlostavljati. Stranac
koji se nastani s vama neka vam
bude kao domaći. Voli ga kao sa-
mog sebe, jer ste i vi bili stranci u
Egiptu. Ja sam Gospod Bog
vaš“ (3. Moj. 19:33-34).

Stranci (emigranti) su uglav-
nom razvlašćeni i ranjivi, zbog
čega lako mogu biti zlostavljani i
u robove pretvoreni. Bog od
Izraelaca traži da budu ljubazni
sa takvima, sećajući se da su i
sami doživljavali nepravdu i
okrutnost od strane Egipćana.

„Ne vraćaj roba njegovom
gospodaru od koga je pobjegao k
tebi. Neka živi u tvojoj sredini, u
mestu koje sam izabere u jed-
nom od tvojih gradova koji mu
se sviđi“ (5. Moj. 23:15-16).

Evo jedne zanimljive zapovesti.
Čini se da ova instrukcija važi za
one koji su bili robovi u nekoj
stranoj zemlji, pa pobjegli u Izra-
ilj kao svoje utočište. Šta bi dru-
go ovo značilo nego da su odbe-
gli robovi znali da se prema ro-
bovima u Izrailju ponaša mnogo
bolje nego bilo gde drugde. Izra-
elci su trebali da prihvate odbe-
gle robove, da prema njima budu
ljubazni i da im dopuste da se
nastane tamo gde žele. Ne treba
da ih vraćaju njihovim gospoda-
rima (ugnjetačima).

„Ali ako rob kaže: 'Volim svoga
gospodara, svoju ženu i svoju de-
cu, neću da budem slobodan', ne-
ka ga njegov gospodar dovede k
Bogu. Zatim naka ga njegov
gospodar privede vratima ili
dovratniku, i probuši mu šilom
uho, pa neka mu služi zau-
vek“ (2. Moj. 21:5-6).

Razmislite samo: Tokom velike
gladi Egipćani su se voljno ponu-
dili faraonu da budu njegovi ro-
bovi (a time i Josifu), i behu
zahvalni što im je dopušteno da
postanu robovi (vidi 1. Moj.
47:19-25). U knjizi Izlaska, ili 1.
knjizi Mojsijevoj (21:5-6) čitamo
da neki robovi, zbog svoje ljuba-
vi prema porodici, i čak prema
svom gospodaru, biraju da ume-
sto kao slobodni, svoj život pro-
vedu kao robovi. Sve što na ovo
mogu reći jeste da, ma što rop-
stvo značilo na drugim mestima
(ma koliko očajnički teško to
ropstvo moglo biti), u Izrailju je
bilo neuporedivo bolje. Zapravo
bilo je toliko dobro da su se neki
odlučivali na dobrovoljno ostaja-
nje u stanju ropstva, dok su neki
robovi iz drugih država bežali u
Izrailj ne bi li se ropstva oslobo-
dili.

*U Starom zavetu Bog je zapove-
dio uništenje nekih osuđenih ljudi,
a naša kultura to smatra neopro-
stivim grehom.*

„Jer kad te Gospod, Bog tvoj,
uvede u zemlju koju ideš da

osvojiš, pa isteraš pred sobom mnoge narode: Hetite, Gergešane, Amoreje, Hanance, Ferežane, Evejce, Jevusejce – sedam naroda brojnijih i jačih od tebe – i kad ih Gospod, Bog tvoj, preda u tvoje ruke i ti ih poraziš, izvrši nad njima kletu uništenje. Ne sklapaj savez sa njima, niti im iskazuj milosti. Ne stupaj u brak sa njima. Svoje ćerke ne udaji za njihove sinove, niti uzimaj njihove ćerke za svoje sinove, jer će one odvratiti tvoje sinove od mene, da bi služili drugim bogovima. Tada će Gospodnji gnev planuti protiv vas, pa će te brzo istrebiti. Nego ovako ćete postupati s njima: potušite njihove žrtvenike, oborite njihove stubove, posecite njihove Aštartine stubove i spalite njihove kipove. Jer ti si narod posvećen Gospodu, Bogu svome. Tebe je Gospod, Bog tvoj, izabrao od svih naroda koji su na zemlji

da budeš njegov narod, njegova najdragocenija svojina“ (5. Moj. 7:1-6).

Tekstove kao što je upravo citirani moramo uzeti u okvirima šireg konteksta otkrivenja, kako Starog zaveta tako i Novog zaveta, pa prema tome treba da razmotrimo naredne faktore:

Kao prvo, u Božji savez sa Avramom, u blagoslove koji su njemu obećani uključeni su i pagani (neznabošci - ljudi koji nisu Jevreji).

„Gospod reče Avramu: 'Idi iz svoje zemlje, od svoje rodbine i doma oca svoga u zemlju koju ću ti pokazati. Učiniću od tebe veliki narod, blagosloviću te i ime ću ti učiniti slavnim; ti sam ćeš biti blagoslov. Blagosiljaću one koji tebe blagoslove, a prokleću onog koji tebe proklinje. P tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“ (1. Moj. 12:1-3).

Dok neki Jevreji, na primer Jona (vidi knjigu o Joni), ali i stanovnici grada Nazareta (vidi Lk. 4:16-30 posebno stihove 24-29) nisu želeli da imaju bilo šta sa spasenjem pagana (vidi takođe Dela 10-11, 15:1 i dalje, 22:21-22), Bog je to oduvek imao u planu. Uništenje koje je Bog odredio bilo je usmereno samo na najiskvarenije ljude (Hanance) čije prisustvo je zagadilo zemlju i bilo pretnja Jevrejima koji su živeli pored njih. Uništenje je postalo aktuelno tek kada je hananejska kultura postala pravi kancer za ljudsko društvo, a time i velika opasnost za Izraelce.

Drugo, Božja suštinska želja i prvenstvena namera je da oprosti grešnicima, a ne da ih uništi.

„Gospod je prošao pokraj njega i izgovorio svoje ime: Gospod! Gos-pod! Bog milostivi i milosrdni, sp-or na srdžbu, bogat milošću i vernošću, iskazuje milost hiljadama, opravdava krivicu, prestup i greh, ali krivca ne ostavlja nekažnjena, nego kažnjava grehe otaca na njihovoj deci i unucima do trećeg i četvrtog kolena“ (2. Moj. 34:6-7).

„Jer ja ne uživam u ničijoj smrti – govori Gospod Bog. Zato se pokajte i živete“ (Jez. 18:32).

„Reci im: Života mi moga – govori Gospod Bog – nije meni milo da opaki umre, nego da se vrati sa svog puta i živi. Vratite se!

Vratite se sa svojih zlih puteva! Zašto da izginete dome Izraeljev“ (Jez. 33:11).

„Gospod ne odugovlači obećanje, kao što neki misle da je to odugovlačenje, nego pokazuje svoju strpljivost prema vama jer ne želi da iko propadne, nego da svi dođu do pokajanja“ (2. Pet. 3:9).

Jonin pokušaj da utekne od Boga i tako izbegne svoju Bogom poverenu misiju jasno kazuje o prorokovoj uverenosti u Božju milost i spremnost da oprosti grešnim neznabošcima u gradu Ninivi (a on je smatrao da zaslužuju kaznu).

„Tada se Jona veoma ozlovoljio i naljutio. Jona se pomolio Gospodu: 'O Gospode! Nisam li ja baš ovo rekao dok sam bio u svojoj zemlji? Ja sam i pobegao u Tarsis zato što sam znao da si ti Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat milosrđem, i da se sažališ nad nes-rećom. Zato, Gospode, uzmi sada moj život, jer je bolje da umrem nego da živim“ (Jona 4:1-3).

Treće, treba zapaziti da Bog nije brz da osudi Hanance, niti to čini pre nego što jasno upozori.

„A kad je sunce bilo na zalasku, Avrama obuze dubok san, a onda se na njega spusti gusta tama puna užasa. Tada mu Bog reče: 'Zacelo znaj da će tvoji potomci

biti došljaci u zemlji koja neće biti njihova. Tamo će robovati i biti tlačeni četiri stotine godina. Ali narodu kome budu robovali ja ću suditi, a na kraju će izaći iz te zemlje sa velikim blagom. A ti ćeš se pridružiti svojim precima u miru; u dubokoj starosti bićeš sahranjen. Tvoji potomci će se vratiti za četvrtog naraštaja, jer se još nije navršila mera amorejskih zlodela“ (1. Moj. 15:12-16).

„Ustani i idi u Ninivu, onaj veliki grad, i propovedaj protiv njega, jer se njihova zloba popela do mene“ (Jona 1:2).

Četvrto, nemojmo nikada smetnuti sa uma da je Isus Hristos na sebi poneo večnu kaznu zbog greha ljudi.

Kazna koja je stigla Hanance (ali i druge grešne ljude) nije ništa u poređenju sa kaznom koju je Gospod Isus poneo na sebi kako bi grešnike mogao osloboditi osude koju su zaslužili. Hristov krst, preciznije rečeno Hristova žrtva na krstu, jeste pravi lek protiv greha i prestavlja jedini način na koji je Bog mogao osloboditi grešnike od večne kazne.

„Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život. Bog, naime, nije poslao Sina u svet da sudi svetu, nego da se svet spase njegovim posredstvom“ (Jn 3:16-17).

Peto, hrišćanima je naređeno da Dobru vest o spasonosnom delu Isusa (Evandjelje) objavljuju ne spasenima kako bi i oni mogli biti sačuvani od Božjeg gneva.

„Nego šta ona govori? - »Blizu ti je reč, u tvojim ustima i u tvom srcu«, to jest, reč vere koju mi propovedamo. Ako, dakle, svojim ustima ispovediš da je Isus Gospod i poveruješ u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spasen. Jer srcem se veruje za pravednost, a ustima se ispoveda na spasenje. Pismo, naime, kaže: »Svako, ko veruje u njega, neće se postideti«. Jer nema razlike između Judejina i Grka; jedan isti Gospod je nad svima, bogat za sve koji ga prizivaju, jer: »Svako, ko prizove ime Gospodnje, biće spasen«. Kako će, dakle, prizvati onoga u koga nisu poverovali? A kako će verovati u onoga za koga nisu čuli? Kako će pak čuti bez propovednika? I kako će propovedati, ako nisu poslani? Kao što je napisano: »Kako su mile noge onih koji javljaju dobra.«“ (Rim. 10:8.15).

„Zato idite i načinite sve narode mojim učenicima, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeci ih da drže sve što sam vam naložio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka sveta“ (Mt 28:19-20).

Bob Definhah

DŽENINA VATRA ZA BOGA

SVEDOČANSTVO

Ja sam seoska devojka do srži. Odrasla sam uz kukuruzna polja sa moje leve i desne strane. U sredini svega toga je bila mala seoska crkva „Prva baptistička crkva“ gde su moji koreni. Tu je u blizini bila i kuća u kojoj sam bila rođena i gde sam odrasla kao seoska devojka i dete Božije.

Od malih nogu sam spoznala Isusa Hrista kao svoga Spasitelja. Za to sve mogu samo da zahvalim svojim roditeljima što su me odgajali u tako divnoj sredini. Moji roditelji su bili deca pastora koji su i sami nastavili da to sve sade u mene. Uvek

su mi pokazivali samo ljubav, razumevanje i pravo usmeravanje da bih mogla da pravilno rastem duhovno. Iako sam odrasla u porodici u izuzetno dobrim okolnostima, ipak se i kod mene uvukla grešna ljudska priroda. Nije uvek neophodno da to odmah budu vidljive promene. Kao mlada tinejdžerka uvek sam želela da budem na čelu naše omladinske grupe. Osvajala sam zlatne medalje za stihove iz Biblije koje sam znala napamet, ali ne samo to, nego sam osvajala nagrade gde god sam mogla. Uvek sam morala biti prva. Samo zašto?

Sada znam da to nije značilo ništa, to nije imalo značenje za mene, nikakav dublji smisao, samo površinski. Ja sam odrastala u divnim uslovima tako da me je to učinilo lenjom na mom ličnom putu sa Bogom. Ja sam išla u crkvu samo da bih se pojavljivala radi reda, da bih bila dobra mala hrišćanka - devojčica iz crkve.

U sebi sam imala sebičnost; nikada ništa nisam radila na slavu i čast Boga. Patetično, ali to je više bilo zbog onog srdačnog tapšanja po leđima. Ako biste gledali sa strane, vi biste rekli da ja prosto cvetam u svojoj crkvi, međutim moj duhovni rast je stagnirao, pa čak možda i nazadovao.

Želja za promenom

Operacija mozga, gubitak posla, smrt mog komšije, mog prijatelja, mog dede, sve to je navelo moje roditelje da misle da je došlo vreme za neke promene. Oni su vodili tinejdžere u našoj crkvi zadnjih 20 godina. Počeli su tražiti atmosferu u kojoj bi mogli još više služiti. Koliko god da je bila teška promena, da se preselimo u *Bethel* crkvu u *Crown Point* više mi je palo teže to što se razdvajamo od svih

naših prijatelja, rodbine, komšija koji su činili trećinu u našoj crkvi.

Moje hladno srce na početku je mrzelo promenu. Ko će me u tolikoj crkvi uopšte primetiti? Ko će mi tamo čestitati? Kako će tamo iko primetiti koliko sam ja dobra hrišćanka? Kada sam ranije slušala nečija svedočanstva, imala sam u sebi neki osećaj zavisti, jer su neki opisivali kako su osetili kako je u njih ušao Duh Sveti, a ja sam imala utisak da me On zaobilazi u širokom luku i da se moja vatra odavno ugasila.

Svetlost ponovo na vidiku za Boga

Konačno sam ponovo osetila u sebi vatru i to jače nego ikada kada je na jednoj službi u našoj novoj crkvi pastor Stiv Devit propovedao na temu da predamo sebe u potpunosti Hristu, da bismo jednog dana mogli da stanemo pred Boga Oca kao savršeni potreti Njegovog Sina, Isusa Hrista. Nije bilo u pitanju prelepo slavljenje, niti ta propoved, nego je to upravo Duh Sveti upalio ponovo plamen u meni. Duh Sveti mi je ponovo progovorio i probudio me iz dugog sna.

Moje srce je konačno počelo da se menja od tog trenutka. Od tog trena sam počela da cenim neiscrpnne blagoslove koji su bili ulivani u mene tokom mog života. Jednom sam proklela svoje roditelje jer mi nisu dopuštali da budem kao moji vršnjaci i da se ponašam kao oni. Sada se naprotiv osećam kao da ne mogu dovoljno da im zahvalim što su me sačuvali od raznih grešaka koja sam mogla da napravim, a to bi me pratilo celog mog života.

Iako ja i dalje grešim u redovnom hrišćanskom životu, moja vatra raste svakoga dana. Plo-

dovi Duha su vidljivi na meni i to po prvi put u mom životu. Ja znam da moram da nastavim da rastem u toj atmosferi i to sa svim alatom koji mi je potreban za to. Ja verujem u to da je bila Božija volja da ne uradim ono što je moje grešno srce toliko želelo, a to je da idem na žurke da bih mogla iskusiti pravi život kako to neki vole da nazovu.

Osećam da Bog želi da kao mlada hrišćanka budem u bogougodnoj sredini koji mi hrišćanski koledž moje priuštiti. Neka sva slava i čast idu Njemu i samo Njemu.

Izvor: *Life magazine*

**ISUS JE VRIJEDNIJI OD SVEGA ONOGA
ZA ŠTA SE PLAŠIŠ DA BI MOGAO IZGUBITI.**

AGAPE

PRINCIP BOGAĆENJA

I sus govoreći o blagu uzima ovu duboku istinu „Ne možeš ga poneti sa sobom“ i dodaje neočekivano objašnjenje. Govoreći nam da sabiramo sebi blago na nebu, On nam daje naručenijske koje nam oduzima dah, a koje ja zovem princip bogaćenja:

Ne možeš ga poneti sa sobom, ali ga možeš poslati tamo da te čeka.

To je tako jednostavno. Ako ti ovo *ne* oduzima dah, onda ti još uvek to ne razumeš! Sve što pokušamo da zadržimo ovde na zemlji, biće izgubljeno. Sve što stavimo u Božje ruke, biće naše kroz celu večnost, osigurano na beskrajno više od sto hiljada dolara od strane Očevog osiguravajućeg društva.

Ako dajemo umesto da čuvamo, ako ulažemo u večne vrednosti umesto u one koje su prolazne, mi tada sakupljamo blago na nebu koje nikada neće prestati da raste. Koje god blago skladištimo na zemlji, ostavićemo ga iza sebe kad umremo. Koje god blago skladištimo na nebu, čekaće nas tamo kad budemo stigli.

Stručnjaci za finansije obično nam kažu: „Kad se radi o tvom novcu, nemoj da razmišljaš samo tri meseca unapred. Misli trideset godina unapred.“ Hrist, najbolji savetnik za investicije, ide dalje od toga. On kaže: „Nemoj da pitaš kolika će biti korist od tvojih ulaganja kroz samo trideset godina. Pitaj kolika će biti korist od tvojih ulaganja kroz 30 miliona godina.“

Zamisli da ti ja danas ponudim hiljadu dolara da ih potrošiš kako god želiš. To ne bi bila loša ponuda, zar ne? Međutim, zamisli da ti ponudim da izabereš: možeš dobiti tih hiljadu dolara danas ili možeš imati deset

miliona dolara za tačno godinu dana, a onda još po deset miliona svake godine nakon toga. Samo bi glupak uzeo hiljadu dolara danas. Međutim, to je upravo ono što mi radimo kad god grabimo ono što će trajati samo jedan momenat, odustajući od nečega što je mnogo vrednije, a u čemu bismo mogli kasnije da uživamo daleko duže.

Naravno, ima puno dobrih stvari na koje Bog želi da upotrebimo novac, a da to nije davanje. Neophodno je, na primer, da se pobrinemo za osnovne potrebe naše porodice (1. Timoteju 5,8). Međutim, ovakve

dobre stvari su samo početak. Novac koji nam Bog poverava ovde na zemlji je večni investicioni kapital. Svakog dana imamo novu priliku da kupimo nove akcije u Njegovom carstvu.

Ne možeš ga poneti sa sobom, ali ga možeš poslati tamo da me čeka.

Ovo je revolucionarna ideja. Ako je prigriliš, garantujem ti da će promeniti tvoj život. Dok sakupljaš nebesko blago, dobićeš trajnu verziju onoga što je putnik pronašao u blagu sakrivenom u polju.

Radost!

Rendi Alkorn

KO SE UZDA U BOGATSTVO SVOJE,
PROPAŠĆE.

—
PRIČE SOLOMONOVE 11:28

AGAPE

BOŽE, GDJE SI?!

Ta, Gospod se sažalio nad Sionom, sažalio se nad svim njegovim razvalinama, te će pretvoriti pustinju njegovu u Eden, a pustaru njegovu u vrt Gospodnji. Klicanje i radost odjekivaće po njemu, zahvaljivanja i glas pohvalni.

Isaija 51:3

Volim Isaijinu knjigu – on mi je najdraži starozavjetni prorok. U ovom konkretnom odlomku, Isaija koristi slike da bi nas uvjerio koliko Bog čezne pretvoriti naša neplodna prostranstva u vrtove života. Njegove riječi otkrivaju da je bezvodno tlo pustinskih polja zapravo

katalizator naše preobrazbe. Uklanjanje svega starog donosi otkrivenje onoga što ima doći. Naš Otac nas vodi kroz razdoblje pripreme ne bi li nas doveo do mjesta obećanja.

Imala sam čast zajedno sa suprugom prolaziti kroz pustinju razočarenja i više smo puta bili u opasnosti da nas pijesak obeshrabrenja preplavi. Gledala sam ga kako moli, promišlja i vapi: „Bože, gdje si?!“

Većinu smo noći probdjeli, pitajući se u čemu smo pogriješili. Jesmo li negdje krivo skrenuli

ili napravili nešto što se može ispraviti?

Svakoga jutra prije svitanja, moj muž Džon bi izlazio napolje tražeći odgovore i nadajući se da će baš taj dan donijeti jasnoću i promjenu scenarija. Ja bih tjeskobno čekala da se vrati kući. Naši bi se sinovi probudili kada bi on došao.

„Je li ti Bog išta rekao?“ - tiho bih pitala.

Džon bi odrečno zatresao glavom. Tuga bi mi ispunila srce, zasjenivši nadu.

Jesmo li bili ljudi? Jesmo li ika-

da uopšte čuli Boga? Kako smo ga mogli čuti? Ako nas je Bog vodio do tada, zašto je sada ču-
tao usred naše pustinje?

Da, bilo mi je teško u pustinji. Da sam barem znala što sada znam. Prošla bih kroz to razdoblje s vjerom i rasterećenog srca. Prepoznala bih da je to vrijeme mog oblikovanja i pripreme.

Prigrilite lekcije takvog razdoblja, jer će vam dobro doći u budućnosti.

Ohrabrite se – niste sami.

Lisa Bevere

BOG NIJE U IZOLACIJI.
ZAZOVI GA
I ODAZVAĆE TI SE,
KAO I UVIJEK!

AGAPE

BITI NA BOŽJEM DVORU

Da se događaj zbio u današnje vrijeme, možda bi u nekim novinama na naslovnica pisalo: "Danilo na dvoru kralja Navuhodnosora!"

Dospjeti na dvor nekog vladara, zasigurno je vijest koja pobuđuje pažnju. Danilo je mogao imati 15 godina, kada se našao na dvoru moćnog kraljevstva. Ali tamo nije bio svojom voljom. Doveden je na dvor, zajedno sa svoja tri prijatelja, kao prognanik iz Judeje, odnosno iz Izraela, u sveobuhvatnijem smislu riječi.

U južnom dijelu današnjeg Iraka, nekada se nalazio veliki grad Vavilon, čiji su viseći vrtovi bili među svjetskim čudima onoga doba. Vojska slavnog Vavilonskog osvajača Navuhodnosora je dobijala značajne bitke, te je napredovala na nova područja. Tako je šest stotina godina prije Hristovog rođenja opkolila i Jerusalim, glavni grad male države Judeje. Vavilonci su djelomično opljačkali jerusalimski hram, najznačajnije izraelsko svetište, te porobili zemlju.

Biblija, u knjizi koja nosi naziv

po spomenutom Danilu, izvještava o daljnjim zbivanjima: „Kralj naredi Ašfenazu, starješini svojih dvorjanika da dovede od Izraelaca nekoliko dječaka kraljevskoga ili velikaškog roda: neka budu bez nedostatka, lijepi, vrsni u svakoj mudrosti, dobro poučeni i bistri, prikladni da stoje na kraljevu dvoru“ (Danilo 1:3-4).

Odvoditi porobljeno stanovništvo u ropstvo i preodgojiti ga za svoje ciljeve, bilo je uobičajeno među osvajačima onoga vremena. Na Vavilonskome

dvoru čovjek se ocjenjivao prema vanjskoj ljepoti i snazi. A Danilo je odgovarao gornjem opisu: velikaškog roda, lijepe vanjštine i obdaren znanjem. Mladi Izraelac je bio uistinu prikladan da boravi na kraljevom dvoru, baš onako kako je kralj Navuhodonosor zahtijevao!

Na prvi pogled, Danilo i njegovi prijatelji, puno su bolje prošli nego mnogi drugi zarobljenici, odvedeni u izbjegličke logore sa namjerom da obrađuju zemlju ili obavljaju teže fizičke poslove. Za razliku od njih, Danilo se našao na dvoru kako bi se mogao priučiti jeziku, mudrosti i znanju Vavilona, poznatog po književnosti, historiografiji, filozofiji, poznavanju zvijezda, te drugim naukama i vještinama.

Možda će neko primijetiti: „Pa nije to tako loše! S obzirom na to da je bio zarobljenik, to je čak jako dobro.“ No, pogledajmo dalje: *„Kralj im odredi dnevni obrok od kraljevskih jela i od vina sa svoga stola. Neka se odgajaju tri godine a poslije toga imali bi stajati pred kraljem“* (Danilo 5:9). Nije li to povoljna vijest?

„Pa i ja bih pristao na takve uslove“, neko će reći i dodati:

„Tri godine ješću i piti, i onda ću doći pred kralja – nije loše!“

Danilo i njegovi prijatelji dobili su vavilonska imena, svoje starješine i čuvare, a određena im je i vrsna prehrana. Ali onda je nastupio prelomni trenutak za mladog Danila.

„Danilo je u srcu odlučio da se neće okaljati kraljevim jelima i vinom s njegova stola...“ (Danilo 1:8). Čudno, na prvi pogled. Pitaš se zašto je Danilo zatražio od svog pretpostavljenog da bogatu trpezu sa kraljevog stola zamijeni vrlo skromnim obroci-ma? Lakše bi bilo razumjeti da su Danila poslužili povrćem i vodom, a on zatražio barem mrvice sa kraljevog stola.

Ovaj čin ima dublju pozadinu. Odbiti obilje kraljevog stola, za Danila je zapravo značilo odbiti okaljati svoju dušu. Vavilonci su se klanjali raznim nebeskim tijelima i svakojakim silama. Prije nego što bi počeli jesti, dio hrane i pića, posvetili bi svojim božanstvima. Za Danila je to bilo idolopoklonstvo, gnusni grijeh pred živim Bogom, u koga je on vjerovao. Takođe, nije htio prekršiti običaje svoga naroda o čistoj i nečistoj hrani, budući da je vrsta hrane, koju su Vavilonci uzimali, za Izraelce bila nečista.

Možda je njegova odluka jednim dijelom takođe došla i iz saosjećanja prema drugim zarobljenicima, koji su tugovali u ropstvu. Psalam 137 izražava osjećanja tih ljudi i počinje ovako: „*Na obali rijeka Vavilonskih sjeđasmo i plakasmo spominjući se Siona...*” (Ps 137:1).

Ne uzimati hranu sa kraljevog stola, bilo je hrabro djelo za jednog mladog zarobljenika. Ali to je za Danila značilo ostati vjeran živome Bogu, Stvoritelju neba i zemlje. Onome Bogu koji je Danilove pretke izveo iz jednog drugog ropstva – onog egipatskog - te ga natprirodnim intervencijama odveo u Obećanu zemlju.

Čuvar zadužen za Danila i njegove prijatelje, izišao je u susret ovoj molbi, riskirajući svoj život, ali je mladi Danilo na taj način ostao čiste savjesti pred sobom i svojim Bogom.

U daljnjem biblijskom izvještaju o Danilu, uočavam dva nivoa događaja. Za kralja i njegove službenike, nakon što je doveden na dvor, mladi je Danilo započinjao pripreme da služi vavilonskome kraljevstvu. Njegove vanjske osobine su ga učinile prikladnim za to. Ali za Boga, anđele, i sav nevidljivi

svijet, u trenutku kada je Danilo odlučio ostati vjeran živome Bogu, on je započeo službu – govorim to u prenesenom značenju – na Božjem dvoru.

Njegove unutrašnje osobine, vjernost Bogu, učinile su ga prikladnim za to. U očima vavilonskog dvora, Danilo je zajedno s drugim mladićima doveden da bude poučen znanju i umijeću moćnoga Vavilona. Ali za Boga, Stvoritelja neba i zemlje, Danilo je bio na nevidljivom dvoru, ne bi li kroz teška zemaljska iskustva, utvrdio svoje pouzdanje u moćnoga Boga.

Za kralja Navuhodonosora, Danilo je bio izraelski mladić, koji je trebao zaboraviti svoju malu zemlju i u budućnosti zastupati interese velike sile – Vavilona. Ali za Boga, koji vlada nebom i zemljom, mladi je Danilo počeo zastupati Njegove interese na dobrobit svih ljudi.

Danilov naočiti vanjski izgled i velikaško porijeklo, nagnale su kralja Vavilona da ga uzme na svoj dvor. Ali onaj trenutak, kada je Danilo u srcu odlučio da će biti vjeran Bogu, bio je dovoljan, da ga Bog uzme na svoj nevidljivi dvor.

Danilo je napredovao na vavilonskome dvoru. Zadivljen nje-

govom mudročću, kralj ga je postavio upraviteljem zemlje i starješinom nad svim mudracima. Služio je na kraljevom dvoru, ali tako što je mudrost, primljenu od Boga, upotreb-
ljavao za napredak Božjeg nevidljivog kraljevstva. Vavilonski vladari su se mijenjali, kraljevstvo se smijenilo, ali Danilo je ostao vjeran Bogu.

U dubokoj starosti, prošao je Danilo još jedan težak ispit. Spletkama zavidnih službenika na dvoru, bačen je u lavovsku jamu. I to zbog toga što je odbio poslušati naredbu Midopersijskog kralja, da se ne smije u molitvi obratiti nikome drugome osim njemu - zemaljskom kralju. No, Danilo je ostao vjeran nebeskome Bogu. Ostao je živ i u jami s lavovima.

U Bibliji stoji svjedočanstvo: „*Moj je Bog poslao svog anđela; zatvorio je ralje lavovima, te mi ne naudiše, jer sam nedužan pred njim*“ (Danilo 6:23).

Ima li u tvome srcu one Danilove vjernosti i odlučnosti, tako da te Bog može uzeti na svoj nevidljivi dvor? Znaj da više nije pitanju hoćeš li se odreći ove ili one hrane. Vladar tog Božjeg dvora, Isus Hrist, rekao je jednom prilikom: „*Ne ukalja čovjeka ono što na usta ulazi, nego ono što iz usta izlazi*“ (Matej 15:11). Dodao je tome i sljedeće riječi: „*Ali to što izlazi iz usta, izlazi iz srca, i to ukalja čovjeka. Jer iz srca dolaze zle misli, ubistva, preljubi, bludnost, krađe, lažna svjedočanstva, psovke. To je ono što ukalja čovjeka*“ (Matej 15:18,19).

Bog gleda na tebe: hoćeš li u srcu odlučiti da se nećeš okaljati svime što je zlo, grešno i nečasno? On treba tvoj čvrst stav i vjernost za službu na Njegovom nevidljivom dvoru. Sjeti se, da će kraljevstva ovoga svijeta proći i propasti, ali Božji dvor traje vječno. Kao što je moćni Bog onda nadahnjivao Danila te bio mu zaštita i oslonac, tako je spreman i danas stati uz tebe, upotrijebiti sve sile svemira, božansku ljubav i mudrost na dobrobit tvoje duše. No, služiš li na Njegovom dvoru i brineš li da ga nijedno tvoje djelo ne ukalja ili povrijedi? Poslušaj Tomu

Kempinca, redovnika iz 15. vijeka, kako moli za čisto srce.

„Ka tebi su upravljene oči moje, u te se pouzdajem, Bože moj, oče milosrđa. Blagoslovi i posveti dušu moju nebeskim blagoslovom da postane svetim stanom tvojim i prijestolom vječne slave tvoje; i neka se ne nađe ništa u hramu tvoga dostojanstva što bi moglo povrijediti oči tvoga veličanstva. Zaštiti i sačuvaj dušu sluge svojega u tolikim nesrećama raspadljivoga života; i uz pratnju milosti svoje, upravljaj je putem mira, u domovinu vječne slave. Amin.“

Vlado Pšenko, Vukovar

**AKO IMATE
LJUBAV K MENI,
ZAPOVIJESTI
MOJE DRŽITE.**

EVANDJELJE PO JOVANU 14:15

AGAPE

SVJEDOČANSTVO

Ne živim ja, nego Hrist u meni.

Mir vam želim i milost u Hristu našem kralju. Zovem se Aleksandar Veselinović, a rođen sam u Prijedoru. Imam 42 godine i nisam oženjen. Godine moga života su nekada bile veoma surove, a nekad srećne i fine. Sada tek živim srećan život, jer me Hrist oslobodio od stvari u kojima sam uživao u ovom šarenom svijetu koji je pun paganski običaja.

U suštini, ja sam uvijek vjerovao u Boga i u Hrista, samo nisam znao kako i gdje se postaje vjernik. Odrastao sam u porodici koja i danas ne vjeruje u radosnu vijest/evanđelje. Odrastao po stegom u svojoj porodici, i nisam nikada imao pravo

glasa. Čak i onda kada sam postao zreo čovjek, mislim da je Bog djelovao kroz moju porodicu da ja sve više i više prilazim Njemu. Nekad sebe vidim u starozavjetnoj priči o Jobu - što me više iskušavaju, ja sve više vjerujem u Boga i u Hrista.

Igrao sam rukomet profesionalno i proputovao sam pola Evrope, pola bivše Jugoslavije, i našu Bosnu tri-četiri puta.

Moj problem je nastao kada sam se skinuo sa droge u ljeto 2002. godine. Drogirao sam se od 1998 godine. Tada sam htio da shvatim zašto sam se ja drogirao i imao silna iskušenja. Imao sam mnoga pitanja na koja nisam imao odgovor. Kasnije sam od Boga dobio odgovor na

sva pitanja, jer sam htio da znam istinu. Ta me istina danas oslobodila i drži me budnim i treznim.

Ja sam htio da budem sa Hristom stalno i da mi On govori šta da radim i gdje da idem. Kada čovjek postane dijete Božije on izgubi sve, svi omrznu na njega, i tako je bilo i sa mojim životom. Izgubio sam svoju porodicu i svoje dugogodišnje prijatelje. Danas poslije svega imam mnogo braće i sestara u Hristu koji su iskreni prema meni i ja prema njima. Ja danas imam mnoga svjedočanstva o tome kako sam hodao sa Bogom i kako me Bog spašavao i govorio mi šta da radim i kuda da ga slijedim.

Moje drogiranje je bilo samo šlag na torti, jer moji problemi su bili u strahovima koje prenose ljudi, svijet i najbliža porodica. Tu nesigurnost sam rješavao drogiranjem.

Poslije drogiranja sam vidio da i dalje imam strahove, pa sam sve više prilazio Bogu i ti strahovi su nestali. Bog nam daje svog utješitelja - Duha Svetog.

Sada sa svoje 42 godine, vidim da sam mogao da uspijem u rukometu i budem bogat čovjek,

da budem materijalno situiran. Ipak, danas sam srećan zbog svega što se prošao u svom životu, jer ne bih imao Boga u svome srcu i ne bih bio sa Njim. Ne bih tražio da Njemu služim i da budem sa Njim u vječnosti. Danas je Hrist sa mnom iako živim potpuno sam. Nemam stalni posao i na ulici sam prepušten sam sebi, ali Hrist je sa mnom. No sve ovo bih preživio ponovo.

Od kada su počela moja progonstva od strane porodice i prijatelja (i još traju), naslušao sam se puno ružnih priča o sebi. U jednom trenutku sam se našao na ulici sa dvije male torbe, i onda me Bog doveo „Hljev života“ u Prijedoru, kod pastora Danka Maleševića, koji me zbri- nuo i brinuo se o meni. Taj susret sa je promijenio moj život iz temelja jer sam ja dobio svoje novo rođenje u Hristu. Dosta sam od njega naučio o Hristu i njegovoj maloj zajednici, koja je kao iz doba apostola. Slava Bogu na tome. Ta zajednica je vrijedna i svaki član je vrijedan kao pčelica.

Ja sam se krstio u pravoslavnoj crkvi 2001. godine, i nisam znao ništa o vjeri, pa su me mnogi pravoslavni hrišćani

usmjeravali u učili o Hristu. Kasnije je dolazilo do oštih rasprava sa njima, jer sam ja vidio da nije to učenje o Hristu o kojem Biblija piše. Doživio sam progonstva i od strane vjernika pravoslavne vjere.

„Hljeb života“ u Prijedoru je u sklopu protestanske crkve u kojoj sam ja želio da se krstim. Shvatio sam da nisam imao potpuno znanje i samo moje krštenje u pravoslavnoj crkvi je bilo iz očaja. Šta god bi mi neko rekao da će mi pomoći da se oslobodim droge, ja bih ga poslušao. Tako sam se i krstio, ali sam kasnije shvatio šta sam uradio, no bilo je kasno. Mislim da svako ko hoće da prati Hrista treba prvo da ispita sebe da li je on za to.

Meni Bog dao otkrivenja i vizije da se krstim u protestanskoj crkvi. Poslije mnogo pročitanih knjiga, molitvi i postova, bio sam spreman da Njemu služim. Krštenje se desilo u Banjaluci krajem avgusta 2020. godine. Bogu sam zahvalan za sva čuda koja su mi se desila u mom životu. Čuda ne činimo mi, već Bog kroz nas.

Progonstava se ne treba bojati jer nas ona oslobađaju. Ne mrzim nikog ko mi je zlo učinio,

i molim Boga da mi da najveći dar ljubav, da volim sve - i prijatelje i neprijatelje. Doživio sam veliku milost od Boga i oprostjenje za svoje grijeha, jer sam radio svašta dok sam se drogirao. Božija milost nam svima treba, da bude svjedočanstvo o tome kako nas je Bog oslobodio od naših grijeha. Ljudi u svijetu misle da nam se ne praštaju grijesi, ali ko je u Hristu, on je svet i savršen.

Hvala što se pročitali moju životnu priču i želim vam sve blagoslove u Hristu. Biti sa Bogom je predivno iskustvo. On želi od nas da izvuče maksimum, i da činimo velike stvari u našim životima.

Aleksandar Veselinović, Banjaluka

POSTAVITI SVE NA PRAVO MESTO (DRUGI DEO)

Postoje tri osnovna načina da objasnimo taj odjek glasa, taj poziv na pravdu, taj san o svetu u kome su stvari postavljene na svoje mesto.

Možemo reći da je to zaista samo san, projekcija dečjih maštarija, i da moramo da se naviknemo na život u svetu onakvom kakav je. Na ovom putu nailazimo na Maki-jevelija i Ničea, na svet čiste moći i prisvajanja svega što možeš da prigrabiš, svet u kome je jedini greh biti uhvaćen.

Ili možemo reći da je ovo san o nekom potpuno drugačijem svetu, svetu kome stvarno pripadamo, gde je sve na pravom mestu, svetu u koji možemo danas da pobegnemo u svojim snovima i u koji ćemo, nadamo se, jednog dana pobe-

ći zauvek – ali to je svet koji svoje uporište nema u sadašnjoj realnosti. Jedina veza sa njom je što neki ljudi ponekad sanjaju o tom svetu. Ovaj svet vode beskrupulozni tirani, a nama ostaje uteha da će se prilike nekog drugog dana poboljšati, na nekom drugom mestu, iako ovde i sada ne možemo mnogo da učinimo povodom toga.

Ili možemo reći da je razlog što imamo ovakve snove, to što se sećamo odjeka glasa, zato što nam neko govori, šapuće našem unutrašnjem uhu. To je Neko kome je veoma stalo do ovog sadašnjeg sveta, i do nas, Neko ko nas je stvorio. On je stvorio ovaj svet i nas, imajući na umu pravdu, da stvari budu postavljene na pravo mesto, da mi budemo postavljeni

na pravo mesto, da svet bude spašen, konačno.

Tri velike tradicionalne religije usvojile su ovu poslednju opciju, što ne bi trebalo da nas iznenadi zato što su međusobno povezane, kao neki daleki rođaci. Judaizam govori o Bogu koji je stvorio svet i u njega ugradio čežnju za pravdom, jer je i On lično težio pravdi. Hrišćanstvo govori o tom istom Bogu koji je ovu čežnju ostvario u životu i radu Isusa iz Nazareta (ostvarivanje ove pasije, čežnje, predstavlja jednu od osobina hrišćanstva). Islam preuzima neke jevrejske i hrišćanske postavke i ideje, i stvara novu sintezu po kojoj otkrivenje Božije volje u Kuranu predstavlja uzor koji bi postavio stvari na pravo mesto, samo da se ljudi tome pokoravaju. Postoje velike razlike između ove tri tradicije, ali se, nasuprot drugim filozofijama i religijama, slažu u sledećem: Mi mislimo da čujemo glas zato što ga zaista čujemo. To nije san. Postoje načini da ponovo dođemo u dodir sa tim glasom i da se on ostvari. U stvarnom životu. U našem životu.

Napisao sam ovo da bih objasnio i preporučio jednu od ovih tradicija, hrišćansku. Ona govori o stvarnom životu jer hrišćani veruju da je glas, za koji verujemo da smo i sami čuli, postao ljudski glas u Isusu iz Nazareta, koji je živeo i umro kao jedan od nas. Ona govori o pravdi, jer hrišćani ne samo da

nasleđuju jevrejsku čežnju za pravdom, već tvrde da se ta čežnja ostvarila u Isusu, i da je ono što je On činio, i što je doživeo, pokrenulo Stvoriteljev plan da spase svet i da sve vrati na svoje pravo mesto. Stoga se ovde radi i o nama, svima nama, jer smo svi mi deo tog plana spasenja. Kao što smo videli, čežnja za pravdom, ili makar osećaj da bi trebalo popraviti neke stvari, prosto je deo činjenice da smo ljudi i da živimo u ovom svetu.

Možemo to reći i na ovaj način. Stari Grci ispričali su jednu priču o dva filozofa. Jedan je imao običaj da ujutru izlazi napolje i da se glasno smeje. Svet je bio tako komično mesto da jednostavno nije mogao a da se ne smeje. Drugi bi ujutru izlazeći napolje briznuo u plač. Svet mu je bio tako pun tuge i nesreće da nije mogao a da ne plače. Na neki način obojica su bili u pravu. I komedija i tragedija ukazuju da nešto nije u redu; u prvom slučaju, jednostavno zato što su stvari u neskladu i zato su smešne; u drugom slučaju, stvari se ne odvijaju kako bi trebalo, a ljudi su zbog toga skrhani. Smeh i suze dobar su pokazatelj da smo ljudi. Ponekad krokodili izgledaju kao da plaču, ali oni nisu tužni. Možete programirati kompjuter da kaže nešto smešno, ali nikada neće shvatiti šalu.

Kada su prvi hrišćani govorili o Isusu – to su radili na brojne načine da bi istakli različite stvari –

oni nikada nisu rekli da se On smejao, a spomenuli su da je zaplakao samo jednom. Ali svejedno, ono što su pričali o Njemu stalno je nekako ukazivalo na smeh i suze.

Isus je redovno odlazio na gozbe na kojima je trpeza bila bogata, na kojima su ljudi slavili. Jednom takvom prilikom preuveličavanjem je želeo da ukaže na nešto: „Vi pokušavate“ rekao je „da vadite trun iz oka brata svojega, a veliko brvno imate u svom oku!“ Svojim učenicima, naročito vodećim, dao je neobične nadimke (Petar znači Stena, Jakov i Jovan bili su poznati kao Sinovi groma). Gde god je odlazio, vladalo je uzbuđenje, jer su ljudi verovali da je Bog bio na potezu, da se sprema nova akcija spasavanja, da će stvari doći na pravo mesto. Ljudi u takvom raspoloženju su poput starih prijatelja koji se sreću na početku odmora. Čeka ih mnogo smeha. Vreme odmora i zabave je na pomolu. Počinje vreme slavljenja.

Isto tako, kuda god je išao, Isus se susretao sa mnoštvom ljudi čiji su životi bili puni patnje – sa bolesnim ljudima, tužnim ljudima, ljudima koje je mučila sumnja, koje je obuzeo očaj, ljudima koji su svoju nesigurnost prikrivali arogantnim hvalisanjem, ljudima koji su koristili religiju kao zaklon od surove stvarnosti. Isus je iscelio mnoge od njih, ali to nije izgledalo

kao da je neko samo zamahnuo čarobnim štapićem. On je saučestvovao u bolu ovih ljudi. Bio je duboko ožalošćen kada je ugledao čoveka obolelog od gube i kada je pomislio kroz šta je sve taj čovek prošao. Plakao je na grobu dragog prijatelja. Pred kraj ovozemaljskog života, lično je doživeo patnju, prvo patnju duše, a zatim i telesne muke.

Međutim, ne radi se o tome da li se Isus smejao ili plakao zbog ovog sveta. Tugovao je zbog sveta – zbog toga kakav je bio – zbog nasilja, nepravde i tragedije koje je sam, kao i ljudi koje je sretao, tako dobro poznao. Isus je na ovom svetu slavio novi svet koji se rađao, svet u kome će sve što je dobro i lepo pobediti zlo i bedu. Tugovao je za svetom zbog toga kakav je, za svetom nasilja, nepravde i nesreće, koji su On i ljudi koje je sretao tako dobro poznavali.

Od samog početka, pre dve hiljade godina, Isusovi sledbenici tvrde da je On na sebe uzeo suze ovoga sveta, noseći ih sve do svoje okrutne i nepravedne smrti da bi izvršio Božiji plan spasenja. Tvrde da je uzeo radost sveta i dao mu novi početak kada je ustao iz mrtvih, i na taj način otvorio put Božijem novom stvaranju. Ove dve tvrdnje su obimne i pokušaću da ih objasnim tek u drugom delu ove knjige. One ukazuju na činjenicu da hrišćanska vera podržava

želju za pravdom koje je svako ljudsko biće svesno i čežnju da sve stvari budu postavljene na pravo mesto. Ove tvrdnje govore da je lično Bog, u Isusu, pokazao ono čemu teži, tako da na kraju sve suze presahnu a svet se ispuni radošću i pravednošću.

„Pa“, mogu da čujem kako neko u ovom trenutku govori, „Isusovi sledbenici nisu mnogo napredovali do sada, zar ne? Šta je sa krstaškim ratovima? Šta je sa španskom inkvizicijom? Zar crkva nije odgovorna za nepravdu koju je sama nanela? Šta je sa ljudima koji podmeću bombe u klinike na kojima se vrše abortusi? Šta je sa fundamentalistima koji veruju da je Armagedon blizu, pa im nije važno ako u međuvremenu unište planetu? Zar hrišćani nisu više deo problema nego što su deo rešenja?“

I jesu i nisu. Jesu: od najranijih vremena uvek je bilo ljudi koji su činili užasne stvari u Isusovo ime. Takođe je bilo hrišćana koji su činili užasne poduhvate znajući da su užasni, ne tvrdeći da ih Isus u tome podržava. Prikrivanje ove istine nema svrhe, ma koliko da je neprijatna.

Ali i nisu: zato što uvek iznova, kada se osvrnemo na rđave poduhvate koje su hrišćani činili, bez obzira na njihovu tvrdnju da je Bog na njihovoj strani ili ne, u stanju smo da vidimo da su pogrešno razumeli šta je zapravo hrišćan-

stvo. Tvrđiti da Isusovi sledbenici nikada nisu grešili nije deo hrišćanskog verovanja. Sam Isus je učio svoje učenike molitvi koja uključuje i traženje oprostaja od Boga. Mora da je pomislio da će nam zatrebati?

U isto vreme, jedan od najvećih problema koje imamo sa kredibilitetom hrišćanskog verovanja je u tome što ogroman broj ljudi i dalje misli da se hrišćanstvo poistovećuje sa „zapadom“ (jedan od onih čudnih izraza koji obično sadrži i Australiju i Novi Zeland, koji su daleko na istoku) – odnosno sa zapadnom Evropom i Severnom Amerikom, kao i sa kulturom koja se razvila iz njihove kolonijalne tradicije. I onda, kada „zapad“ počne da ratuje sa nekim drugim delom sveta, kao što se to nedavno dogodilo, a posebno kada se to dogodi sa državom gde žive muslimani, onda je prilično lako da čujemo kako „hrišćani“ ratuju sa „muslimanima“. Istina je, zapravo, da veliki broj ljudi na zapadu nisu hrišćani, jer najveći broj hrišćana danas ne živi na zapadu. U poslednje vreme, hrišćani najviše žive u Africi i Aziji, odnosno jugoistočnoj Aziji. Vlade na zapadu se ni ne trude da postave Isusa za primer u svojim društvima, a mnoge su čak i ponosne na to. Ali to ne sprečava ljude da spoje te dve stvari i od dva i dva dobiju pet – drugim rečima, okrivljuju hrišćanstvo za ono što je „zapad“ odlučio da učini.

Naš takozvani hrišćanski zapad je zbog toga veoma kritikovan u javnosti, i to opravdano.

To je, u stvari, jedan od razloga zašto sam ovo svoje pisanje započeo govoreći o pravdi. Važno je da uvidimo i naglasimo, da su oni koji slede Isusa posvećeni tome da se Božija volja ispuni i na Zemlji kao i na Nebu, kao što nas Isus uči u svojoj molitvi. To znači da Božija želja za pravdom mora postati i naša želja. Kada hrišćani koriste svoju veru u Isusa da bi pobjegli od tog zahteva i izazova, oni napuštaju suštinski sastojak svoje vere i kreću putem na kome ih čeka opasnost.

Isto tako, ne bi trebalo da se stidimo priča koje skeptici iz zapadnog sveta pokušavaju da zaborave. Kada je trgovina robljem dostigla svoj vrhunac i kada ju je veliki broj ljudi opravdavao na osnovu toga što se robovi spominju i u Bibliji, okupila se grupa pobožnih hrišćana, predvođenih nezaboravnim Vilijamom Vilberforsom u Britaniji i Džonom Vulmanom u Americi, koja je kao svoj životni cilj postavila zadatak da zaustavi užasnu trgovinu robljem – trgovinu ljudima. Kada su rasne predrasude opet pohodile Sjedinjene Američke Države, u vreme kada je ropstvo već odavno bilo mrtvo i sahranjeno, hrišćanska vizija Martina Lutera Kinga navela ga je na miran, ali veoma uspešan, protest.

Vilberfors je bio obuzet čežnjom za Božjom pravdom u korist robova, čežnjom koja ga je koštala onoga što bi inače bilo izuzetna politička karijera. Želja za pravdom u korist Afro-Amerikanaca, Martina Lutera Kinga stajala je života. Njihova neumorna borba poticala je neposredno i izričito iz vernosti Isusu.

Na isti način, kada je režim aparthejda bio na svom vrhuncu u Južnoj Africi (pri čemu su mnogi ljudi to opravdavali pozivajući se na Bibliju koja govori o tome da različite rase žive drugačijim načinom života), duga kampanja hrišćanskih vođa, poput Desmonda Tutua, dovela je do promena sa izuzetno malo krvoprolića (dobro se sećam kako su sedamdesetih godina političari i novinari smatrali, kao da se to samo po sebi podrazumeva, da do promena može doći samo putem široko rasprostranjenog nasilja). Tutu i mnogi drugi posvetili su se molitvi, čitali su Bibliju sa vođama i vladinim zvaničnicima, sebe su izlagali opasnosti otvoreno govoreći protiv mnogih rđavih strana aparthejda, i u velikoj meri upuštali se u isto tako opasan sukob sa vođama crnaca i onima koji su verovali da se rezultati mogu postići jedino nasiljem.

Tutu se neprestano nalazio u vatri između dve strane, one koja nije imala poverenja u njega i one koja ga je mrzela. Međutim, za

vreme nove vlade nakon aparthejda, on je predsedavao posebnom komisijom kakva do tada nikada nije postojala na političkom nebu. U pitanju je bila Komisija za istinu i pomirenje, koja je započela dug i bolan proces isceljenja sećanja čitave zemlje, dozvoljavajući ljudima da iskažu bol i žalost, kao i ljutnju i da se suoče sa njima. Ko je šezdesetih ili čak i osamdesetih godina dvadesetog veka mislio da je tako nešto moguće? Ipak, to se dogodilo; i to sve zbog ljudi čija je težnja za pravdom i vernost Isusu donela takve rezultate.

Ovakvi događaji, i mnogi drugi poput njih, trebalo bi da se pričaju i prepričavaju. Oni ukazuju na ono što može da se desi, i što se često dešava kada ljudi ozbiljno prihvate hrišćansku poruku. Ponekad je ozbiljno prihvatanje te poruke, i njeno javno iznošenje, dovelo ljude u velike nevolje, čak i do nasilne smrti: dvadeseti vek bio je svedok mučenja mnogih hrišćana ne samo zbog njihovog stava prema veri, već zato što ih je njihova vera vodila u neustrašive borbe u ime pravde. Setite se Diritiha Bonhefera, koga su nacisti ubili pred kraj Drugog svetskog rata. Setite se Oskara Romera, na koga je izvršen atentat zato što je govorio u korist siromašnih u El Salvadoru. Setite se, još jednom, Martina

Lutera Kinga. Oni, i još njih devetorica, sačuvani su od zaborava na statuama na zapadnoj strani Vestminsterske katedrale u Londonu. Oni su podsetnik našem današnjem svetu da hrišćanska vera i dalje utiče na svetske tokove, i da su ljudi spremni da svoj život izlože opasnosti zbog težnje za pravdom koju ta vera sadrži u sebi.

Ta težnja, o kojoj sam raspravljao u ovom poglavlju, predstavlja centralnu odliku ljudskog života. Ona se izražava na različite načine, ponekad može postati izopačena i iskazana na pogrešan način.

Još uvek postoje grupe ljudi, čak i pojedinci, koji su spremni da ubiju bilo koga zbog iskrivljenog verovanja da se, ukoliko neko bude ubijen, izvršava neki oblik pravde. Međutim, svi ljudi znaju da ova čudna stvar koju nazivamo pravdom, ova čežnja da stvari budu postavljene na pravo mesto, ostaje kao jedan od najvećih ljudskih ciljeva i snova.

Hrišćani veruju da je razlog tome što svi ljudi čuju, duboko u sebi, odjek glasa koji nas poziva da tako živimo. Oni takođe veruju da je u Isusu taj glas postao ljudski i da je On učinio ono što je moralo biti učinjeno da bi ga objavio.

Nikolas Tomas Rajt

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

ИКОНОС

**НОВЕ КЊИГЕ
У ИЗДАЊУ
ИКОНОС-а**

**БЕСПЛАТНИ
ПРИМЕРЦИ**

**ПОРУЏБИНЕ И ВИШЕ
ИНФОРМАЦИЈА**

+381 62 396331

IKONOS.OFFICE@GMAIL.COM

IKONOS UDRUŽENJE

PONOVO U PRODAJI!

SVAKA ŽENA KOJA PRIZELJKUJE BLISKIJ
ODNOS SA SVOJIM MUŽEM PREPOZNA
ĆE VRIJEDNOST OVOG OSVJEŽAVAJUĆEG
POGLEDA NA SNAGU MOLITVE U BRAKU.

NAUČITE KAKO STAVITI ŽIVOT VAŠEG
DJETETA U BOŽJE RUKU PUNE LJUBAVI
U PODRUČJIMA KAO STO SU NJEGOVA
SIGURNOST, PRIJATELJI, DAROVI I
TALENTI, RAZVOJ KARAKTERA, USPJEH
U ŠKOLI, HOD S BOGOM
I OBITELJSKI ODNOSI.

KONTAKTIRAJTE NAS NA: FB: SYLOAM - MOB: 064 3430817 - EMAIL: syloam.media@gmail.com

- VIDEO SNIMANJE,
- FOTOGRAFISANJE
- OZVUČAVANJE DOGAĐAJA

SYLOAM
MULTIMEDIA

PO CENI OD
800
DINARA + PTT

70
KN + PTT

12
KM + PTT

SYLOAM
AKCIJA
OKTOBAR
2020

+POKLON
NAJNOVIJA KNJIGA
OD JOHN BEVERE

OPIS KNJIGA NA AKCIJI MOŽETE POGLEDATI NA STRANICI WWW.SYLOAM.LU U ODELJKU IZDAVAŠTVO.